

ဘုန်းကြွယ်

မျက်နှာစိမ်းရေညှိသည်

ဝမ်းအင်း : ဇာတ်ကား

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘုန်းကြွယ်

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

မျက်နှာစိမ်းစည်သည်(ပ) ❖ ၅

သေပြေးရှင်ပြေး

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

အလင်းရောင် တစ်စထက်တစ် အားနည်းသွားပြီး အမှောင်
ရိပ်များ လွှမ်းမိုးလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တောလမ်း
ကလေး၌ ဒရောသောပါး ပြေးလွှားသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖျဉ်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ထားပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရသော
ကောင်လေးတစ်ယောက်က အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်
ကြည့်ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားလာလေသည်။

အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု ကြုံတွေ့နေရသည့်အလား။

အသက်အန္တရာယ်အတွက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်
အလား။

ကောင်လေး ပြေးလာရင်း တောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
ချုံ့ပုတ်ကလေးများရှိနေသည့် တောင်ကုန်းတောင်ပူစာလေးများ
အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အချို့နေရာ၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စုပုံနေသည်ကို လည်း တွေ့ရလေသည်။

ကောင်လေးမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် မရပ်မနား ပြေးလွှားလာခဲ့ရုံတည်း လွန်စွာမှပင် မောဟိုက်ခွမ်းနယ်နေပုံရလေ သည်။

ရှေ့ဆက်မပြေးနိုင်တော့အောင် ဒယ်ဒယ်လှိုင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

ကောင်လေးက တောင်ပူစာလေးများဆီသို့ အားတင်းကာ ဆက်၍ ပြေးသွားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား တိုးဝင်ကာ ပုန်းအောင်းစရာနေရာ ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကြား၌ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေနိုင်သော နေရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံး အနီးတဝိုက်၌ ချုံပုတ်များ ရှိနေ ရာ ကျောက်တုံးများကြား၌ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေသည်ကို ရုတ် တရက် တွေ့ဖို့မလွယ်ပါချေ။

ကောင်လေး ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ချုံပုတ်များကြားမှ တိုးဝင်ကာ ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကြား ၌ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းညွှန်းသည်(ပ) ❖ ၇

နေဝန်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အမှောင်ထုက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးထားလိုက်ပြီ ဖြစ် သည်။

ကောင်းလေးက ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကြား၌ ကပ်သီး ကပ်သပ် ပုန်းအောင်းနေ၏။

သူက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲပါ။ အသက်ပြင်းပြင်း မရှူရဲပါ။

ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးဝံ့ပါ။

သူ့အား လိုက်ရှာနေသူက မတွေ့တွေ့အောင် သဲကြီးမဲကြီး ရှာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူမှာ ကျူးနန်စိမ်း ဖြစ်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းသည် ဖခင်ကြီးကျင်းရှောင်၏ သွေးသောက် ညီငယ်ဖြစ်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက သူ့အား လိုက်ရှာနေသည်မှာ ဖခင်ကြီး ကျင်းရှောင်၏ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်မက်မောနေ၍ ဖြစ်သည်။

ကောင်လေး(ဝါ)ကျင်းဖိုးသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင် မည်းသွားချိန်၌ မောပန်းပင်ပန်းမှု၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတို့ဖြင့် ကျောက်တုံးကြား၌ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သူက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

အိပ်ပျော်ရင်း အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းရှောင်သည် သားဖြစ်သူကျင်းဖုံးအား စာပေပညာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လာစေလိုသည့် ဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်း ဆရာအဘိုးအိုတစ်ယောက်ထံ၌ အပ်နှံကာ စာပေပညာ သင်ကြား စေခဲ့လေသည်။

ကျင်းဖုံး၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။

ကျင်းဖုံးတို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့် ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ကြသည်။

ကုန်စုံဆိုင်သေးသေးလေးက ကျင်းဖုံးတို့သားအဖနှစ် ယောက်အား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝစေမည် မဟုတ်သော် လည်း သားအဖနှစ်ယောက် ခြိုးခြံချွေတာ စားသောက်နိုင်သော ဝင်ငွေ ရရှိခဲ့ပေသည်။

ကျင်းရှောင်၊ ကျင်းဖုံးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ဘဝလေး မှာ ရိုးသားပြီး အေးချမ်းသာယာမှု ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကျင်းဖုံးမှာ သဘောမနောကောင်းပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိ သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကြီး၏ဆုံးမစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သူ လည်း ဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ကောင်းပြီး ဝီရိယရှိသူလည်း ဖြစ်ရကား ကျောင်း ဆရာအဘိုးအို သင်ပေးသော စာပေပညာကို ကောင်းစွာ သင်ယူ မှတ်သားနိုင်ခဲ့လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစည်သည်(ပ) ❖ ၉

ကျင်းဖုံးက စာပေပညာသင်ကြားရင်း တစ်ဘက်မှ ဖခင် ကြီးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သလို ကုန်စုံဆိုင်မှ ကိစ္စအဝဝကို လည်း ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် ရိုးသားပြီး အေးချမ်းသာယာသော ဘဝကို ဖြတ်သန်းရင်း တစ်နေ့တွင် စာပေအကျော်အမော်တစ်ဦးဘဝကို ပိုင် ဆိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ဘဝ ကြမ္မာဆိုး ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ကာ မျက်စိးပြို ကွဲရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

ကံတရားက မျက်လှည့်ဆန်စွာ လှည့်စားခဲ့လေသောအခါ...

မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးက စာပေပညာသင်ယူပြီးနောက် ကျောင်းဆရာ အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူတို့၏အိမ်ကလေးသည် အရှေ့ပိုင်းမြို့ဖျားရှိ လမ်းဆုံ လမ်းခွတစ်နေရာ၌ ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကို ကုန်စုံဆိုင်လေးအဖြစ် ပြင်ဆင်ဖွင့်လှစ်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးက လမ်းကြားကလေးတစ်ခုမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရင်း လမ်းဆုံလမ်းခွသို့ ရောက်လာသောအခါ သူတို့၏ကုန်စုံဆိုင်လေးကို

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လမ်းဆုံလမ်းခွ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ သူတို့၏ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သာလျှင် ကုန်စုံဆိုင်လေးအဖြစ် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကုန်စုံဆိုင်လေးကို နံနက်မိုးစင်စင်လင်းချိန်မှစ၍ နေဝင်မိုး ချုပ်သည်အထိ ဖွင့်လှစ်ထားလေ့ရှိသည်။

ဝယ်သူများပြားခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်ယောက်စ နှစ် ယောက်စ လာရောက်ဝယ်ယူကြခြင်းဖြင့် တစ်နေ့လုံး ဈေးဝယ်သူ ပြတ်သွားသည်ဟု မရှိသလောက်ပင်။

ယနေ့တော့ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ကျင်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်၌ ကုန်စုံဆိုင်လေး ပိတ်ထား သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဖုံး အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟင် ဆိုင်ပိတ်ထားပါလား။ ဖေဖေများ အပြင်သွားနေလို့ လား”

ဖခင်ကြီးကျင်းရှောင်မှာ အသက်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သော် လည်း ပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ ဖြစ်လေသည်။

နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည်ဟု မရှိသလောက် ဖြစ်လေ သည်။

ကုန်စုံဆိုင်၌ လိုအပ်သည်များ ရှိလျှင်လည်း ကျင်းဖုံး ပြန် ရောက်မှ ဆိုင်ကို အစောင့်ထားကာ မြို့လယ်ပိုင်းသို့ သွားရောက် ဝယ်ယူလေ့ရှိသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၁

ထို့ကြောင့် ယနေ့ ဆိုင်ပိတ်ထားသည်မှာ ကျင်းဖုံးအတွက် ထူးဆန်းနေပါတော့သည်။

အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု တွေးကာ ကျင်းဖုံးလည်း အပြေးတဝိုင်း သွားလိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆိုင်ပိတ်ထားသည် မဟုတ်ဘဲ တံခါးစေ့ရုံသာ စေ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

“ဖေဖေ အိမ်မှာ ရှိနေတာပဲ”

ကျင်းဖုံး ဝိုဦး အံ့သြသွားလေသည်။

ဖခင်ကြီး အိမ်မှာရှိလျက် ကုန်စုံဆိုင် ပိတ်ထားသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ကျင်းဖုံး သိလိုစိတ်ဖြင့် စေ့ထားသော တံခါးကို အသာတွန်း ဖွင့်ကာ အထဲလှမ်းဝင်လိုက်လျှင် စကားပြောသံများ ကြားလိုက်ရ လေသည်။

ကျင်းဖုံး ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွားလေသည်။

“ဧည့်သည် ရောက်နေတာကိုး”

မှန်ပေသည်။ ဖခင်ကြီးထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်စုံဆိုင်ကို ခေတ္တပိတ်ကာ ဧည့်ခံနေသည်ကို ကြည့်ခြင်း ဖြင့် ထိုဧည့်သည်မှာ ဖခင်ကြီးအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော ဧည့် သည်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဖုံး တွက်ဆခိုက်လေသည်။

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဖခင်ကြီးထံသို့ မြို့ထဲဈေးဆိုင်မှလည်းကောင်း၊ မြို့ရှေ့ပိုင်းမှ လူကြီးတစ်ချို့ကလည်းကောင်း လာရောက်လည်ပတ်တတ်သည်။ သို့သော်...

လာရောက်လည်ပတ်သူများအား ဖခင်ကြီးက ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ကာ ဈေးရောင်းရင်း စကားစမြည်ပြောကာ ဧည့်ခံတတ်သည်။ ဆိုင်ပိတ်ကာ ဧည့်ခံလေ့ မရှိချေ။

ယခု ရောက်လာသော ဧည့်သည်မှာ ဤမြို့ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ အခြားအရပ်ဒေသမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျင်းဖုံး တွေးလိုက်မိပြန်သည်။

ကျင်းဖုံး၏ဘဝတလျှောက် ဖခင်ကြီးထံသို့ ရပ်ဝေးမှ ဧည့်သည်များ ရောက်လာခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

ရောက်ရှိနေသော ဧည့်သည်ကို စိတ်ဝင်စားသွားလေတော့သည်။

တံခါးပြန်စေ့ပြီး ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသော အိမ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းကို ကျင်းဖုံး၏ဖခင်က ဧည့်ခန်းအဖြစ် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ကုန်စုံဆိုင်အခန်းမှ ဧည့်ခန်းသို့ ကူးသော တံခါးပေါက်မှ ကြည့်လျှင် ဧည့်ခန်းကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏။

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်(၁) ❖ ၁၃

ကျင်းဖုံး အသာအယာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် ဖခင်ကြီးက ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဧည့်သည်မှာ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ စကားပြောဆိုနေပုံ ဟန်အမူအရာကို ကြည့်ရှုဖြင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျင်းဖုံး ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံး အကဲခတ်နေစဉ် ဖခင်ကြီးကျင်းရောင်နှင့် ဧည့်သည်အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူတို့ ပြောဆိုနေသော စကားသံများက နားထဲတိုးဝင်လာလေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ညီလေးက ဆရာရဲ့ ‘ပညာမဲ့’ကျမ်းကိစ္စ လာခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဆရာ ကွယ်လွန်ကာနီးမှာ ပညာမဲ့ကျမ်းကို အစ်ကိုကြီးကို ပေးခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်သိရတာ”

ကျင်းရောင်က...

“ဆရာက ကျုပ်ကို ပေးတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လက်မခံခဲ့ဘူး ညီလေး”

“ဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ အံ့သြသွားပုံရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး လက်မခံခဲ့ဘူး ဟုတ်လား”

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ကျုပ်လက်မခံခဲ့ဘူး”

“နေပါဦး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာကြောင့် လက်မခံတာလဲ၊ ပညာမဲ့ ကျမ်းဟာ အင်မတန် အစွမ်းရှိတဲ့ သိုင်းကျမ်းတစ်ခုအဖြစ် သိုင်းလောကမှာ ခုလုံးက လက်ခံထားပြီး ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသူတွေလဲ ရှိခဲ့ကြတာ၊ သည်ကျမ်းကို ဆရာပေးတာတောင်မှ အစ်ကိုကြီး လက်မခံခဲ့ဘူးဆိုတာ အတော်ကို ထူးဆန်းနေပြီ”

ကျင်းရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်မခံခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ လူကို အံ့အားသင့်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ တကယ်လို့သာ ကျုပ်ရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်နိုင်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ အထူးအထွေ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူးလေ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သဘောထားက”

ကျင်းရှောင်က...

“ကျုပ်က သိုင်းသမားဘဝနဲ့ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားမယ်၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆရာဆိုမှာ တပည့်ခံခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆင်ခြင်မိတယ်လေ၊ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်စရာ မရှိတဲ့နောက် ဆရာပေးတဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုလဲ ယူစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျွန်တော် ရှိတုန်းကတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ သိုင်းပညာ၊ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ဟု စောဒကတက်သည့် သဘောမျိုး မေးလေသည်။

ကျင်းရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“အရင်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း တက်ကြွလှုပ်ရှားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ စိတ်ပျက်သွားလို့ပါပဲ”

ပြောပြီး အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ၏အကြည့်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ချို့ ရှိနေကြောင်း မသိမသာအကဲခတ်နေသည့် ကျင်းဖုံး သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“လက်စသပ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာကိုး”

ကျင်းရှောင် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သည်လိုတော့ မထင်စေချင်ဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီး စိတ်ပျက်စရာကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ပျက်ရတယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါဗျာ”

ကျင်းရှောင်က...

“ကျုပ်က ညီလေးကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ တကယ် ပြောတာပါ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်က ဆရာစကား နားမထောင်ဘူး၊ ဆရာ သင်ပေးတဲ့ပညာနဲ့ ထင်ရာစိုင်းခဲ့တယ်၊ နာမည်ဆိုးတွင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာက အရှက်ရတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို တပည့်စာရင်းက ပယ်ဖျက်လိုက်တယ်၊ ဆရာရဲ့စိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလဲ ကျုပ်ကို လူဆိုးတစ်ယောက်၊ တပည့်မိုက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခဲ့ကြတယ်”

သူ၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသသံ ထွက်လာလေတော့သည်။

ကျင်းဖုံးမှာ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို နားထောင်ရင်း စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူမှာ စိတ်နေသဘောထား တင်းမာခက်ထန်သူ၊ ဒေါသကြီးသူ၊ အတ္တမာန်မာန်ကြီးသူ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်လာမိလေတော့သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို မတွေ့ရသေးသော်လည်း ထိုလူအား သဘောမကျနိုင်တော့ပါ။

မျက်နှာစိမ်းညှော့သည်(ပ) ❖ ၁၇

ထိုလူက ခံပြင်းသော လေသံဖြင့် ဆက်လက်ပြောဆိုနေလေသည်။

“ကျုပ်က မိုက်မှားမိတာတွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ပေမယ့် ဆရာ လက်မခံဘူး၊ ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး ဆရာကွယ်လွန်သွားချိန်မှာတောင် ဂါရဝပြုခွင့် မရခဲ့ဘူး”

ကျင်းရှောင်က...

“ဒါက ဆရာ မှာကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း နေထိုင်ခွက်ခဲ့ရတာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အပြစ်မတင်စေချင်ဘူး၊ ဆရာစကား နားမထောင်ရင် ကျုပ်လဲ တပည့်မိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက တပည့်အလိမ္မာလေး၊ ကျုပ်က တပည့်မိုက်ပေါ့ဗျာ”

ကျင်းရှောင်က...

“ညီလေး၊ ကျုပ်က သိုင်းသမားဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကိုလဲ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သိုင်းသမားဘဝနဲ့ သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီဆိုပြီး ပညာမဲ့ကျမ်းကို ဘာကြောင့်များ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားချင်ရတာလဲဗျာ”

ကျင်းရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပညာမဲ့ကျမ်းကို လက်မခံခဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ်ဆီမှာ မရှိပါဘူး ညီလေး”

ဤတွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ...

“ခင်ဗျားလိမ်ပြောနေတာ၊ ကျုပ်ကို မပေးချင်လို့ တမင်ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ ချိုယွင်းချက်ကို အသုံးပြုပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အော်ငေါက်လိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းစည်သည်(ပ) ❖ ၁၉

ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဖေဖေ”

ကပ္ပာကယာ စည်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်မိလေသည်။

ကျင်းဖုံး ရုတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“သား”

ကျင်းရှောင်က ကျင်းဖုံးကို လက်ကမ်းကြိုဆိုလိုက်၏။

ဘာမှမဖြစ်သည့်အသွင်ဖြင့်...

“ဒါ ဖေဖေပြောဖူးတဲ့ ဖေဖေရဲ့သိုင်းပညာသင်ဘက် သွေးသောက်ညီအစ်ကို ကျူးနန်စိမ်းပါ၊ ငါ့သား နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ကျင်းဖုံး မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ဖခင်ကြီး၏သဘောအတိုင်း ကျူးနန်စိမ်းဆိုသည့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား ဂါရဝပြုလိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်တော်က ကျင်းဖုံးပါ၊ ဦးလေးကျူးနန်စိမ်းကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော ကျူးနန်စိမ်းကလည်း အလွန်ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါသတကြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အသွင်မှ ပြုံးရွှင်ချိုသာပြီး အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ငါတူလေးက တယ်လီဗွှာပါလား၊ အစ်ကိုကြီးက အဖို့တန်

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သားတစ်ယောက် ရထားတာကိုး”

ကျင်းဖုံးကို ချီးကျူးရင်း ကျင်းရှောင်အား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ..အစ်ကိုကြီး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ကိစ္စကို စဉ်းစားထားပါဗျာ၊ ကျုပ် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်”

သူက ကျင်းဖုံးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အဖိုးတန်လှတဲ့ ငါတူလေးရေ၊ ဦးလေးမှာ ကိစ္စတစ်ချို့ ရှိနေသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ငါတူအတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ထို့နောက် ဘာကိုမှ အမှုမထားဘဲ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(၁) ❖ ၂၁

အမှာစကား

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော ကျူးနန်စိမ်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဂျက်တရက် အခန်းတွင် အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ကျင်းဖုံးနှင့် ကျင်းရှောင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ငေးကြည့်နေမိကြလေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ကျင်းရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေပြောတာ သူပေါ့”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကျင်းရှောင်သည် ထိပ်သီးသိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံ၌ ကျူးနန်စိမ်းနှင့်အတူ ပညာသင်ယူခဲ့လေသည်။

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းရှောင်က သုံးနှစ်ခန့်စောပြီး ရောက်ခဲ့သဖြင့် ကျူးနန်
စိမ်းထက် ဝါပိုကြီးခဲ့သည်။

သိုင်းလောကထုံးစံအရ ပညာသင်ဘက် သွေးသောက်ညီ
အစ်ကိုများ ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ဝါစဉ်ကြီးသော ကျင်းရှောင်က အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းမှာ သိုင်းပညာကို အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့သူတစ်
ယောက်ပင်။

အပင်ပန်းခံသည်။ ဇွဲလုံ့လဝီရိယဖြင့် ကြိုးစားသည်။

သို့သော်...

သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်လောဘကြီးသူ ဖြစ်ရ
ကား ဆရာသင်ပေးသမျှကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဆရာက ပညာကုန်သင်မပေးဘဲ ဆရာစားချန်ကာ ပညာ
လျှို့ဝှားသည်ဟု အထင်လွဲမှားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာ အတော်လေးပြည့်စုံအောင် ရရှိလာသောအခါ
ကျူးနန်စိမ်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးစိတ် ဝင်လာလေသည်။

ဘဝင်မြင့်ကာ အောက်ခြေလွတ်လာသည်။

ထစ်ခန့်ဆိုလျှင် သိုင်းပညာအသုံးပြုကာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
ဖို့သာ စဉ်းစားနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လုပ်ရပ်များသည် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုး
ကျိုးကိုသာ ပို၍ ဖြစ်ပေါ်လာစေတော့သည်။

သည်ကြားထဲ သူ့အား မြှောက်ပင့်ပေးသူများ၊ အကျင့်

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၂၃

စာရိတ္တပျက်ပြားနေသူများနှင့် ပေါင်းသင်းမိလေသောအခါ ကျူးနန်
စိမ်းမှာ ဆရာ၏ ဆိုဆုံးမစကားကိုပင် နားမထောင်တော့ဘဲ အကျင့်
စာရိတ္တပျက်ပြားသူ ဖြစ်လာတော့သည်။

သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဝေဖန်ပိုင်း
ခြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထင်ရာစိုင်းလေတော့သည်။

ဆရာဖြစ်သူသည် ကျူးနန်စိမ်းအား ဆုံးမပဲ့ပြင်၍ မရနိုင်
တော့သည့်အဆုံး တပည့်အဖြစ်မှ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း သိုင်း
လောကသို့ ကျေညာလိုက်ရလေတော့သည်။

နာမည်ပျက်သွားသော ကျူးနန်စိမ်းအား သိုင်းလောက
ပိုင်းကြည့်ခဲ့ကြသည်။

ကျူးနန်စိမ်းကလည်း အဖွဲ့တိုက်ကာ ပို၍ ဆိုးသွမ်းပြခဲ့ပြီး
နောက်ပိုင်း၌ သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ဆရာဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွား၍ ဈာပနအခမ်းအနားသို့ပင်
တက်ရောက်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ကျင်းရှောင်ကလည်း ဆရာ၏ဈာပနပွဲပြီးလျှင် သိုင်းလော
ကကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာပြီး ဇာတိမြို့ကလေး၌ ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ကာ
အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ယခု...

ရိုးသားပြီး အေးချမ်းသာယာသော ကျင်းရှောင်နှင့် ကျင်းဖုံး
တို့ သားအဖနှစ်ဦး၏ဘဝထဲသို့ ကျူးနန်စိမ်း ပေါ်ပေါက်ဝင်ရောက်
လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးက မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

ကျင်းရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ နှစ်တွေ အတော်ကြာသွားပါပြီ၊ အခုမှ သူပြန်ပေါ်လာတာ ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်ပြီး သိုင်းကျမ်းလာတောင်းသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ကျင်းဖုံးက...

“ဖေဖေရဲ့ ဆရာက သိုင်းကျမ်းတစ်ခုပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် ဆရာရဲ့ သိုင်းကျမ်းဟာ ဖေဖေ အတွက် အဓိပ္ပါယ် မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ကျင်းဖုံးက...

“ဖေဖေ လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့တာလား”

ကျင်းရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ ငြင်းပေမယ့် ဆရာ လက်မခံဘူး၊ ဒါနဲ့

ဖေဖေလဲ ဆရာစကား မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ လက်ခံခဲ့ရတာ”

“ဟင်း...ဒါ...ဒါဆို သိုင်းကျမ်းဟာ ဖေဖေဆီမှာ ရှိနေတာပေါ့”

ကျင်းရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး”

“ဒါဆို..”

“ဖေဖေက ဆရာကျေနပ်အောင် လက်ခံခဲ့ရပေမယ့် ဆရာ

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၂၅

ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက် သိုင်းကျမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေလက်ထဲမထားဘဲ စိတ်ချရတဲ့ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ထားလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မရနိုင်သလို နောင် ယုတ်ဖျက်ဆီးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ မသူတော်တွေလက်ထဲ ရောက်သွားမှာလဲ ပူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ သားရယ်”

ဖခင်ကြံထံ၌ သိုင်းကျမ်း မရှိကြောင်း ကျင်းဖုံး ယုံကြည်စိလေသည်။

သို့သော် ကျူးနန်စိမ်းက သိုင်းကျမ်းကို သဲကြီးမဲကြီး လိုချင်နေ၏။

ကျင်းဖုံး မေးလိုက်သည်။

“ကျူးနန်စိမ်းဆိုတဲ့လူက နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဦးမှာ၊ သိုင်းကျမ်းမရမချင်း ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

ကျင်းရှောင်က...

“ဖေဖေမှာ မရှိတာ ဘယ်လိုပေးရမလဲကွဲ့”

ကျင်းဖုံးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေသိမ်းဆည်းထားလိုက်တဲ့ နေရာကို သူသိချင်မှာ”

“ဒါက..”

“သူက ပြောပြဖို့ အကြပ်ကိုင်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခက်တွေ့မယ် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ”

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းရှောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းက သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီးနောက် လက်လျှော့တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းကျမ်းရဖို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းကျမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့သားအဖအား ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးဖို့လည်း ဝန်လေးမည် မဟုတ်ပါ။

ကြောက်စရာကောင်းပြီး အန္တရာယ်များသော အခြေအနေတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ သေချာပါတယ် ဖေဖေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျင်းရှောင်က...

“သူ့ကို သိုင်းကျမ်းသိမ်းဆည်းထားတဲ့နေရာ ပြောပြလိုက်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး၊ သိုင်းကျမ်းရသွားရင် ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဝံမလွန်ဘဝ ရောက်နေတဲ့ ဆရာလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေလဲ တာဝန်မဲ့တဲ့လူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်းဖုံးက...

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၂၇

“ဒါဖြင့် သူ တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ဖေဖေ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲဟင်”

ကျင်းရှောင် အဖြေမပေးပါ။

“လူလေးကျင်းဖုံး၊ ဖေဖေက သိုင်းကျမ်းကိစ္စ ဖြေရှင်းလို့ မပြီးသေးခင် အိမ်ကနေ ခဏ ရှောင်နေရလိမ့်မယ်၊ စန်းတုံးမြို့က ကုန်သည်ကြီးဝမ်းဆီမှာ ခဏသွားနေရလိမ့်မယ်”

စန်းတုံးမြို့မှ ကုန်သည်ကြီးဝမ်းသည် ကျင်းရှောင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်လေသည်။

ကုန်ပစ္စည်းများ နယ်လှည့်ရောင်းဝယ်ရင်း ကျင်းဖုံးတို့ မြို့ကလေးသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကျင်းရှောင်က သူ့ထံမှ ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလေ့ရှိရာမှ လူချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကုန်သည်ကြီးဝမ်းသည် စန်းတုံးမြို့၌ ပွဲရုံထောင်ကာ အခြေချခဲ့သည်။

ကုန်သည်ကြီးဝမ်းက ကျင်းဖုံးအား စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည်ဟု ကျင်းရှောင် ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားလေသည်။

ကျင်းရှောင်က...

“ကျူးနန်စိမ်းကို စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့သား ခရီးထွက်ဖို့ အခုချက်ချင်း ပြင်ဆင်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ ဖခင်ကြီးက ကျူးနန်စိမ်းနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ခေတ္တရှောင်နေရန် သဘောတူလိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းအမျိုး သွားရောက်ထုပ်ပိုးလိုက်လေသည်။

ကျင်းရှောင်က...

“လှေဆိပ်မှာ စန်းတုံးမြို့ကို သွားမယ့် ကုန်သည်လှေကြီးရှိနေတယ်၊ လှေသူကြီးကို ဖေဖေ စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ သူက သားကို စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေလဲ မကြာခင် လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ စာတစ်စောင်ရေးပေးလေသည်။

ကျင်းဖုံးမှာ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့် ရှိပြီး သန်မာထွားကြိုင်းသည့် ကောင်လေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ကြီး၏ကုန်စုံဆိုင်အတွက် သူဌေးကြီးဝမ်း၏ပွဲရံရှိရာ စန်းတုံးမြို့သို့ မကြာခဏ သွားရောက်ခဲ့ဖူးပေသည်။

သူစီးနင်းလိုက်ပါသွားရသည့် ကုန်သည်လှေကြီးမှ လှေသူကြီးမှာလည်း ဤမြို့ဇာတိ ဖြစ်ပြီး သူတို့သားအဖနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းဖုံးအတွက် စန်းတုံးမြို့သို့ သွားရမည့် ခရီးစဉ်မှာ ထူးခြားသောခရီး မဟုတ်တော့ပါချေ။

ကျင်းရှောင်က စာတစ်စောင် အမြန်ဆုံးရေးကာ ကျင်းဖုံးကို ပေးလိုက်၏။

ကျင်းဖုံးက စာကိုယူပြီး...

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၂၉

“ကျွန်တော်သွားရတော့မှာလား ဖေဖေ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန်သွားပါ”

“ဖေဖေ လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“စိတ်ချ၊ ဖေဖေလိုက်ခဲ့မယ်”

ကျင်းဖုံးလည်း ဖခင်ကြီးအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုကာ ထွက်သွားလေသည်။

သို့တိုင်...

သုံးလေးလှမ်း လှမ်းသွားပြီးလျှင် မြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးအား လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဖေဖေ သိုင်းကျမ်းဟာ ဖေဖေဆီမှာ တကယ်ပဲ မရှိဘူးလားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းရှောင်က...

“မရှိဘူး သား၊ သိုင်းကျမ်းကို ဖေဖေက ဆရာကိုပဲ ပြန်အပ်ခဲ့တာ”

ကျင်းဖုံးသည် ဖခင်၏စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ကျင်းရှောင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကဲ... ငါသားသွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကျင်းဖုံး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

စကားသံနှင့်အတူ ကျူးနန်စိမ်း ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၃၁

အပေးအယူ

ကျူးနန်စိမ်းက ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းရှောင်နှင့် ကျင်းဖုံးတို့ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ကျင်းဖုံးမှာ ဖခင်ထံသို့ သွားဖို့ အချိန်မရတော့ပါ။

ကျူးနန်စိမ်းက အနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးလေး”

ကျင်းဖုံး ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ကျူးနန်စိမ်း၏သန်မာသော လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ကျင်းရှောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ငါ့သားကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးနန်စိမ်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေရတာလဲဗျာ”

“ဘာကွ”

“အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်ရတာ..”

“ဟေ့.. စကားမရှည်နဲ့ ငါ့သားကို အခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်စမ်း”

ကျင်းရှောင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေ၏။

ကျူးနန်စိမ်းအား တိုက်ခိုက်ရန်လည်း ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျူးနန်စိမ်း ပခုန်းတွန်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းပြီး သိုင်းမလှေ့ ကျင့်ဘဲနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် လေ့ကျင့်နေခဲ့တာ”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းရှောင် ငိုငိုကျသွားလေသည်။

ဆရာဖြစ်သူထံ၌ ရှိနေခဲ့စဉ်ကပင် သူက ဝါစဉ်ကြီးသည့်တိုင် အောင် ကျူးနန်စိမ်း၏ကြိုးစားမှုကြောင့် ပညာချင်းများစွာ ကွာခြားခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။

ကျင်းရှောင်က သိုင်းပညာကို စွန့်ပယ်ထားပြီး ကျူးနန်စိမ်းမှာ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်မပျက် ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ရကား ယခုအချိန်၌ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲမည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက ကျင်းဖုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းစည်သည်(ပ) ❖ ၃၃

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သားက ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေသေးတာပဲဗျာ”

ကျင်းရှောင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့သားကို လွှတ်လိုက်ပါ”

ကျူးနန်စိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို သိုင်းကျမ်းပေးရမယ်”

“မင်း..”

“ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းကိုပဲ လိုချင်တာပါဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ သားအဖကို ဒုက္ခပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်စေချင်ပါဘူးဗျာ”

ကျင်းရှောင်က...

“ငါ့မှာ သိုင်းကျမ်း မရှိဘူး”

ကျူးနန်စိမ်းက လက်မခံပါ။

“ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ၊ ဆရာ ကွယ်လွန်ကာနီးမှာ အစ်ကိုကြီးကို ပေးခဲ့တာ လူတိုင်းသိကြတာပဲဗျာ”

“ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး”

ကျင်းရှောင်က ငြင်းနေသဖြင့် ကျူးနန်စိမ်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ဒေါသကို ဆွပေးနေတာကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ သိုင်းကျမ်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့သား ကြိုက်တာရွေးပါဗျာ”

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာကွ”

“သိုင်းကျမ်း မပေးဘူးဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားကို သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

ကျူးနန်စိမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျင်းဖုံး၏ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိုးထားလိုက်လေသည်။

အတွင်းအားအသုံးပြုကာ လက်ဝါးကို ဖိချလိုက်မည်ဆိုလျှင် ငယ်ထိပ်ကွဲအက်ကြွေမှုကာ ကျင်းဖုံး ချက်ချင်း သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းရှောင် ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“မလုပ်နဲ့”

ကယျာကယာ တားမြစ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ကျူးနန်စိမ်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သည်လိုဆိုတော့လဲ အစ်ကိုကြီးက ကြောက်တတ်သားပဲ”

ကိုး”

လား”

“တောက် ငါက မင်းကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေလို့”

ကျူးနန်စိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မကြောက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ငါ့သားကို လွှတ်လိုက်”

“စိတ်ချ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားကို လွှတ်ပေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့်

မျက်နှာစိမ်းနုသည်(ပ) ❖ ၃၅

ကျုပ်လိုချင်တဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ပေးရလိမ့်မယ်”

ကျူးနန်စိမ်းက အကြပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သိုင်းကျမ်း မပေးဘူးဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားကို သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

သူ့အတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရသည်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သတ်ရသကဲ့သို့သာ ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျူးနန်စိမ်း ထင်ရာစိုင်းခဲ့ရာမှ သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသူ မနည်းတော့ချေ။

ကျင်းရှောင်က...

“ငါ့သားကို လွှတ်လိုက်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ကျူးနန်စိမ်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျင်းရှောင်က...

“ငါ့သားကို လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက...

“အစ်ကိုကြီး သိုင်းကျမ်းပေးမယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား”

“ငါပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးနန်စိမ်းက ကျင်းဖုံးအား ကျင်းရှောင်ထံ တွန်းပို့လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ”

ကျင်းဖုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းရှောင်က ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည့် ကျင်းဖုံးအား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ဤသား ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ သည်နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွား၊ ဖေဖေ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်၊ ကုန်သည်ကြီးဝမ်းဆီကို ရောက်အောင်သွား”

ကျင်းရှောင်က ကျင်းဖုံးအား သိုင်းဖက်ထားရင်း ကျင်းဖုံး၏အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို မသိမသာ ထည့်လိုက်လေသည်။

“သည်စာအုပ်ကလေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဤသားအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ခွဲခွာကာနီး သားဖြစ်သူအား ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့နေသည်ဟု ထင်ရအောင် ဟန်ဆောင်ရင်း ကျင်းရှောင်က ကျင်းဖုံး၏ပါးပြင်ကို နမ်းရှုံ့ရင်း နားရွက်အနီးသို့ကပ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မီ ကျင်းရှောင်က အသာအယာ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ဤသား သွားပေတော့”

ကျင်းဖုံးက ဖခင်ကြီးနှင့် ကျူးနန်စိမ်းတို့အား တလှည့်စီ

ကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်လေး၊ မင်း မသွားသေးဘူးလား”

ကျင်းဖုံးလည်း ချက်ချင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းဖုံး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက...

“ကဲ...သိုင်းကျမ်းထုတ်လိုက်ပါဗျာ”

ကျင်းရှောင်က...

“ခဏတော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဤသား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်ပြီဆိုတာ

နဲ့ ငါပေးမယ်”

“ဪ”

ကျူးနန်စိမ်းက...

“ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားသိပ်ချစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျင်းရှောင်က...

“ဒါပေါ့ သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက်လဲ ထားတယ်လေ”

“နေပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်ထားနေတာ”

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လဲ ပြောပါဦး”

ကျင်းရှောင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“သူက ကျုပ်အတွက် တစ်နေ့ကျရင် ရန်သူကို လက်စားချေပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာလေ”

“ဘာဗျ”

“ကျူးနန်စိမ်း၊ မင်းဟာ သိုင်းကျမ်းရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်ထားတာပေါ့”

ကျူးနန်စိမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ကျင်းရှောင်အား မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းရှောင်က...

“ကဲ...ခုချိန်လောက်ဆို ငါ့သားလဲ ဘေးကင်းရာ ရောက်သွားလောက်ပါပြီ၊ မင်းလုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ပြီ”

“ဘာဗျ”

“ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်ရင် သတ်ပစ်လိုက်ပေတော့”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ကျူးနန်စိမ်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

“ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းလိုချင်တာ၊ သိုင်းကျမ်းထုတ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

မျက်နှာစိမ်းညှို့သည်(ပ) ❖ ၃၉

ကျင်းရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိုင်းကျမ်း ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး”

“ခင်..ခင်ဗျား”

“ငါက သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီလေ၊ သိုင်းကျမ်းဟာ ငါနဲ့ ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပါယ် မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်..”

ကျင်းရှောင်၏စကားမဆုံးမီ ကျူးနန်စိမ်းက အနီးသို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သိုင်းကျမ်း မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

ကျင်းရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလား”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ သည်လောက် အန္တရာယ်များတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ကျုပ်လက်ထဲထားတာထက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ခင်..ခင်ဗျား သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ကျူးနန်စိမ်း ဗျာများနေ၏။

ကျင်းရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့လက်ထဲမှာထားရင် မတော်တဆ မသူတော်တွေ့ရဲမလက်ထဲ ရောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သိုင်းကျမ်းကို စိမ်း

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထားလို့ အန္တရာယ်ဖြစ်ပေါ်လာမှာထက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာကို
ဆရာက ပိုပြီးကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်လေ”

ကျူးနန်စိမ်းက ဒေါသတကြီး ကြည့်နေ၏။

ကျင်းရှောင် ရင်ကော့လိုက်သည်။

“သိုင်းကျမ်းကို ငါဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ၊ မင်းဘယ်တော့မှ
ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ‘ကဲ မင်းမကျေနပ်လို့ ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်
တယ်ဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်ပေတော့”

ကျူးနန်စိမ်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သွားကြားလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

စကားအဆုံးတွင် သူ၏လက်ဝါးက ကျင်းရှောင်၏ရင်ဝကို
ရိုက်ချပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ပြင်ကုံးထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ကျင်းရှောင်မှာ
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၄၁

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ

ကျင်းရှောင်သည် အရှိန်ဖြင့်လွင့်စဉ်ကာ အိမ်နံရံနှင့်ဝင်
ဆောင့်မိလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဝေါ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်လူးလိမ့်ရင်း သွေးများအန်ထုတ်လိုက်၏။

ကျူးနန်စိမ်း၏ ပြင်းထန်သောလက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့်
သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းရှောင်အနီးသို့ ကျူးနန်စိမ်း ရောက်ရှိသွား၏။

ခွေခွေကလေးလဲကျနေသော ကျင်းရှောင်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လက်ထဲ သိုင်း
ကျမ်းရောက်မလာသေးဘဲ သေလို့မရဘူးဗျ”

ဟုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းရှောင်မှာ ဝေဒနာခံစားနေရသည့်ကြားမှ ကျူးနန်
စိမ်း၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုဒဏ်ကို ခံရဦးမည်ဟု တွေးကာ ထိတ်လန့်
သွားလေသည်။

ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်ရင်း..

“မင်း..မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျူးနန်စိမ်းက...

“ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားပြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလိုက်မယ်
လေဗျာ”

“ဘာ”

“ဒါမှ ခင်ဗျားကို နေ့တိုင်းနှိပ်စက်လို့ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားသေ
ချင်တိုင်း မသေရဘူးလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်လေဗျာ”

“မင်း..မင်း”

ကျူးနန်စိမ်းသည် ကျင်းရှောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်
ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဒဏ်ရာရထားပေမယ့် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့သ
မားတော်တွေက ကုသပေးပါလိမ့်မယ်”

“မင်း..မင်း..ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားမယ်လေ
ဗျာ”

“မင်း”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ဗျာ”

မျက်နှာစိမ်းနက်သည်(ပ) ❖ ၄၃

ကျူးနန်စိမ်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း ရုတ်တရက် ရယ်
မောခြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာလည်း ခက်ထန်တင်းမာသွားလေသည်။

“သိုင်းကျမ်းမပေးမချင်း ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ
ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ”

ကျင်းရှောင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်တော့မှမရဘူး”

လက်တစ်ဘက်ကို အားယူမြှောက်ကာ ငယ်ထိပ်ကို ပြန်
ကုပ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ကျူးနန်စိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီဗျာ”

သူ၏လက်တစ်ဘက်က လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ကျင်းရှောင်
သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။

လူနှစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ကျူးနန်စိမ်းအား ဦးညွတ်လိုက်ကြ
လေသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျူးနန်စိမ်းက...

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးလိုက်၊ ပြီးရင် မြေအောက် ခန်းထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားလိုက်၊ ထွက်ပြေးလို့မရအောင် ကိုယ့်ကို ကိုယ် အဆုံးစီရင်လို့မရအောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဂရုစိုက်ရမယ်”

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်းရှောင်အား ချက်ချင်းဆွဲခေါ် သွားကြလေသည်။

သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် ကျင်းရှောင် ဘာမှမတတ် နိုင်တော့ပါ။

ကျုံးနန်စိမ်းက သိုင်းကျမ်းမရမချင်း သူ့အား နှိပ်စက်ညှဉ်း ပမ်းနေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ကျုံးနန်စိမ်းက...

“ခင်ဗျားလိုက်သွားပါ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့သားကိုခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းရှောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းညှဉ်းသည်(ပ) ❖ ၄၅

ကျင်းရှောင်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးက အဝေးသို့ ထွက်သွားခြင်းမရှိသေးပါ။

သူက ဖခင်ကြီးအား စိတ်မချသဖြင့် ထွက်သွားပြီးမှ မယောင်မလည်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျင်းရှောင်အား ခေါ်သွားပြီးမှ သူပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ် ကြား ကျင်းရှောင်အား ဖမ်းခေါ်သွားသည်ကို သူမသိလိုက်ပါလေ ချေ။

ကျင်းဖုံးက အိမ်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ အခြေအ နေစောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့် ကျင်း ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်လာလေသည်။

“တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူးလား”

“ဖေဖေကော ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူတွေ့တော့နေစဉ် အိမ်ထဲမှလူတစ်ယောက် ထွက်လာ မည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျုံးနန်စိမ်းဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ငါ့ကိုတွေ့သွားရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်က ကျင်းဖုံးတို့ဈေး ဝိုင်းလေးသို့ ရောက်လာလေသည်။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဈေးဝယ်မည်သူက ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ပြီး...

“ဆိုင်ရှင်ကျင်းရှောင်ကော မတွေ့ပါလား”

ဟု ကျူးနန်စိမ်းအား မေးလိုက်လေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းက...

“ကျင်းရှောင် သေပြီ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ဈေးဝယ်သူက...

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ၊ မနက်စောစောကပဲ သူ့ကိုတွေ့မိ

သေးတယ်”

ထိုလူကြောင့် ကျူးနန်စိမ်း စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မနက်ကရှိသေးပေမယ့် ခုတော့ သေသွားပြီဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်လို့ပဲ၊ အခု သူမရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ၊ ကံ ရှင်းပြီလား”

“ဟာ”

ဈေးဝယ်သူ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဈေးခြင်းတောင်းလည်း ဖုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွား၏။

ကျူးနန်စိမ်းအား ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၄၇

ပြီးလျှင် ထိုလူအား အမှုမထားတော့ဘဲ...

“ဟိုကောင်လေးကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းဖုံးသည် ကြားလိုက်ရသောစကားများကြောင့် ဖခင်ကြီးသေဆုံးသွားပြီဟု ယုံကြည်ကာ မျက်ရည်များစီးကျလာလေတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းကိုလည်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာကြီး”

မြေပေါ်မှကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူကာ တအားပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေသော ကျူးနန်စိမ်းသည် ဦးခနဲ မြည်အောင် ပစ်လွှင့်လာသော ကျောက်ခဲကြောင့်...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ကျောက်ခဲလေးမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြွေမှုသွားလေတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာသော ကျင်းဖုံးအား တွေ့မြင်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

ကျင်းဖုံးဆီသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားလိုက်၏။

ယခုမှ ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးနန်စိမ်းက သူ့အား ကောင်းကောင်းကြီးကွပေးလို့
မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဖုံးလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ထွက်ပြေး
လေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျူးနန်စိမ်းလည်း တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွား၏။

ကျင်းဖုံးမှာ ကျူးနန်စိမ်း၏လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်
လော။

ကျင်းဖုံးက လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းကလည်း လိုက်သွား၏။

ကျူးနန်စိမ်းက ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ လိုက်သွား
ခြင်းကြောင့် ကျင်းဖုံးအနီးသို့ ရိပ်ခနဲရောက်ရှိသွား၏။

လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ ဖမ်းဆီးရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်
မှာပင် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ မြို့လယ်မှသူဌေးကြီးတစ်
ဦးလည်းဖြစ် သိုင်းဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ဖုထိဆိုသူ ဖြစ်တော်

မျက်နှာစိမ်းမည့်သည်(ပ) ❖ ၄၉

သည်။ ဖုထိသည် မြို့မျက်နှာဖုံးဖြစ်သကဲ့သို့ သိုင်းလောကနှင့် ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးသိုင်းဆရာဖုထိသည် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာပြီး လမ်းပေါ်
အရောက်တွင် ကျူးနန်စိမ်းကို တွေ့မြင်သွားပြီး-

“ဟင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါလား”

ဟုလှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ဖုထိကြောင့် ကျူးနန်စိမ်း ခြေလှမ်းရပ်ကာ ကိုယ်ရှိန်သပ်
လိုက်လေသည်။

ဖုထိက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်တို့မြို့ကို ဘယ်တုန်းကများ ရောက်
လာတာလဲဗျ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရောက်လာမယ်ဆိုတာသိရင် ကျုပ်လာ
ကြိုပါတယ်ဗျာ”

ကျူးနန်စိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်လာရင်း
သည်ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာပါဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့် မိတ်ဆွေ

တို့အလုပ်ရှုပ်နေမှာစိုးလို့ အကြောင်းမကြားတာပါ။ သည်ကိုရောက်
လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါဘူး”

ဖုထိက...

“စောစောက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြေးလွှားတာတာ တွေ့လိုက်
မိပါတယ်၊ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျာ”

ကျူးနန်စိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ သားတစ်ယောက် သူ့အဖေနှုတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာကြာပြီ၊ ကျုပ် သည်ဘက်ကိုရောက်လာတုန်း သည်ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်လို့ ဖျောင်းဖျပြီး အိမ်ပြန်ပေးမလို့ ကောင်လေးက လက်မခံဘဲ ထွက်ပြေးသွားလို့ ကျုပ်လိုက်ဖမ်းနေ တာပါဗျာ”

ဖုထီက နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချ လိုက်လေသည်။

“အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မိတ်ဆွေအပေါ် အတော်ဂရုစိုက်တာကိုး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည် လိုက်စွဲမျိုးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာ မလိုပါဘူး၊ တိမ်န ဂါးဂိုဏ်းသားတွေကို တာဝန်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်တာပါပဲ”

ကျူးနန်စိမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း မိတ်ဆွေရဲ့သားအတွက် စိုးရိမ် စိတ်ကြီးသွားမိတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတာတောင် မေ့သွားတယ်”

ဖုထီက...

“ကဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပြီး ခဏလောက် အနားယူလိုက်ပါဦး၊ သည်ဗြို့ကိုရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျုပ်ပြုစု ပါရစေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဧည့်ဝတ်မကျဘူးလို့ အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခံနေရ ပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုံး ထွက်ပြေးသွားရာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး..

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(၁) ❖ ၅၁

“ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးအတွက်လည်း မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်လူတွေ တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

တဆက်တည်းပင် သူနှင့်အတူလိုက်ပါလာသည့် တပည့်နှစ် ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့..မင်းတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားပြီး ကောင်လေးကို ခေါ်လာခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပည့်နှစ်ယောက်လည်း ကျင်းဖုံးနောက်သို့ချက်ချင်းလိုက် သွားကြလေသည်။

ဖုထီက...

“ကျုပ်လူတွေက ကောင်လေးကို ခေါ်လာကြပါလိမ့်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ဂေဟာကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျူးနန်စိမ်း မငြင်းနိုင်တော့ပါချေ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဖုထီ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးသည် ကျူးနန်စိမ်းလိုက်လာသဖြင့် ကြောက်လန့်
တကြားဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းက ကိုယ်ဖွေပညာ အသုံးပြုကာ လိုက်လာရ
ကား တခဏအတွင်းမှီလာပြီး အဖမ်းခံရမလိုဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဖုထီတို့က ကြားဝင်လာခြင်းကြောင့် ကံ
ကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက ဆက်၍လိုက်မလာတော့ဘဲ ဖုထီ၏လူနှစ်
ယောက်ကလိုက်လာပြန်သောအခါ ကျင်းဖုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြန်
လေသည်။

“သည်လူယုတ်မာကြီးဟာ သိုင်းဆရာကြီးဖုထီနဲ့လည်း ရင်း
နှီးနေပါလား”

သူ့အတွက် အန္တရာယ် အလွန်ကြီးမားနေပြီဖြစ်ကြောင်း
နားလည်သွားသည်။

မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ မသွားနိုင်တော့ပါ။

မြို့ထဲ၌လည်း မနေဝံ့တော့သဖြင့် မြို့ပြင်သို့ထွက်ပြေးသွား
ရလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်(ပ) ❖ ၅၃

သူငယ်ချင်း

တစ်ရက်...။

နှစ်ရက်...။

သုံးရက်...။

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးက ပြေးလွှားနေဆဲ။

မောပန်းနွမ်းနယ်လာလျှင် ခဏနားလိုက် အမောပြေသွား
လျှင် ဆက်၍ပြေးသွားလိုက်ဖြင့် စန်းတုံးမြို့သို့ ဦးတည်ပြေးလွှား
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရေလမ်းခရီးမှသွားလျှင် လမ်းသင့်ပြီး ရေစုန်ခရီးဖြစ်ရာ နှစ်
ရက်ခန့် ခရီးနှင့်လျှင် စန်းတုံးမြို့သို့ ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။

ကုန်းလမ်းခရီးမှဆိုပါက တောတောင်များ၊ မြစ်ချောင်း
အင်းအိုင်များကို ဖြတ်သန်းရဦးမည်ဖြစ်ရကား ခရီးဖင့်ပြီး ဆယ်ရက်
ခန့် သွားရမည်ဖြစ်လေသည်။

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖမ်းဆီးခံရပေးမည့် သူများကလည်း လိုက်လာနေကြသည်ဖြစ်ရာ ကျင်းဖုံး မပေါ်ဆင့်ဘဲ တပြေးထဲပြေးနေရခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျူးနန်စိမ်းက ဖခင်ကြီးကျင်းရှောင်အား သတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု ကျင်းဖုံးယုံကြည်နေမိသည်။

အများကြည်ညိုလေးစားသည့် မြို့ခံသိုင်းဆရာဖုထီနှင့်လည်း ရင်းနှီးလျှက်ရှိသည်။

သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခုအား ဦးဆောင်နေသူဖြစ်ကြောင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု ရိုသေစွာခေါ်ပြောဆက်ဆံကြခြင်းက သက်သေထူနေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်နေရကား ကျင်းဖုံးလည်း လွတ်အောင်ပြေးနေရတော့သည်။

ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းလာရင်း သုံးရက်မြောက်သောနေ့ညနေဆည်းဆာအချိန်၌ ကျင်းဖုံးမှာ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုရွာကလေးမှာ စည်ကားနေပြီး ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်းရှိလေသည်။

ကျင်းဖုံးမှာ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ရကား ထိုထမင်းဆိုင်လေးထဲဝင်ရောက် စားသောက်လိုက်လေသည်။

ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်ရာ သုံးစွဲရန် ငွေစများယူလာမိခဲ့သည်ကကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၅၅

စန်းတုံးမြို့သို့ မရောက်မချင်း လမ်းခရီး၌သုံးစွဲဖို့ စိတ်ပူစရာမလိုတော့ပေ။

သို့သော် ထိုငွေစများကပင် အခြားတစ်ဘက်၌ စိတ်ပူစရာများဖြစ်လာစေခဲ့လေသည်။

ထမင်းဖိုးငွေ ပေးချေရာမှ သူ့ထံ၌ငွေစများရှိနေသည်ကို လူတစ်ယောက်က တွေ့မြင်သွားလေသည်။

ထိုလူ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ...

“သည်ကောင်လေးမှာ ငွေစတွေ များလှချည်လား”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည် အထိပင်။

ထိုလူ၏ရေရွတ်သံကို ကြားရလျှင် အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဖုံးနားလည်လိုက်လေသည်။

“သည်ရွာကလေးမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကျင်းဖုံးလည်း ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ကောင်လေးသုံးယောက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုကောင်လေးများသည် ကျင်းဖုံးအား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ”

ကျင်းဖုံး ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုကောင်လေးများကလည်း သူ့အား ဒုက္ခပေးမည်ဟု ထင်မိလေသည်။

“သည်ရွာက မြန်မြန်ထွက်သွားမပဲ”

ကျင်းဖုံး အပြေးတပိုင်း လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ကောင်လေးသုံးယောက်လည်း ချက်ချင်း လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။ ချက်ချင်း ရှေ့ထွက်လာကာ ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

“ခဏ နေပါဦးကွ”

ကျင်းဖုံး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ကောင်လေးသုံးယောက်ကို ကြည့်ရင်း..

“မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က...

“ငါက ကျုံးလွေ၊ သူတို့က လူကျောက်ရိန့်မှယုံထင်၊ မင်းက ကော”

ကျင်းဖုံးက...

“ငါက ကျင်းဖုံး၊ ဒါထက် ငါ့ကိုလာပြီးမိတ်ဆက်တာ ဘာသဘောလဲ”

ကျုံးလွေဆိုသော ကောင်လေးက...

“ငါတို့က သည်ရွာသားတွေ မှန်ပေမယ့် သုံးယောက်စလုံး မိဘတွေကွယ်လွန်သွားပြီး ဆွေမျိုးလည်းမရှိ၊ ငွေလည်းမရှိတော့ မျက်နှာမဲ့တွေပေါ့”

ကျင်းဖုံးက...

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၅၇

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျုံးလွေက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းဆီကငွေလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ ငါတို့ဘာသာ ရှာဖွေစားသောက်နိုင်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

“အေး..တို့ရွာက ခပ်ဆိုးဆိုး အရက်သမားကြီးက မင်းရဲ့ ငွေတွေလိုချင်မက်မောနေတယ်၊ အဲဒါ သတိထားဖို့ပြောချင်တာ”

“ငါ..”

ကျင်းဖုံး မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျုံးလွေက...

“သူက ခပ်ဆိုးဆိုးကွ၊ မင်းသတိထား”

ကျင်းဖုံးက...

“အေး..ငါ့ကို သတိပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ကဲ ငါ့ကိုသွား ခွင့်ပြုပါဦး”

“ညနေစောင်းနေပြီ၊ မင်းက..”

“ငါသွားတော့မယ်”

ကျင်းဖုံးသည် ကျုံးလွေ၏စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျုံးလွေတို့လည်း ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွား
ပြီဖြစ်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားပြီး ကောင်းကင်ပေါ်၌
လဝန်းထွက်ပေါ်လာတော့မှ ပြန်လည်၍ လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်လာ
လေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် အရက်သမားအား ကြောက်ရွံ့ကာ ခရီးပြင်း
နှင့်လာခဲ့ရာမှ လူသူကင်းမဲ့သော တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့လေသည်။

လဝန်းထွက်ပေါ်ကာ လရောင်ဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်းရှိ
လာသော်လည်း သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များအကွယ်၌ မှောင်ရိပ်ကျကာ
အမှောင်လွှမ်းနေဆဲဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံး စိုးရွံ့လာလေသည်။

“ညအချိန်မတော် တောထဲတောင်ထဲ ငါတစ်ယောက်ထဲ
လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ ဧရပ်လေးတစ်ခုရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

ဧရပ်လေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

အနားယူစရာနေရာ ရှာဖွေနေချိန်၌ ဧရပ်ပျက်လေးတစ်ခု
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကံကောင်းသည်ဟု ကျင်းဖုံး တွေး
မိလေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၅၉

ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ ဧရပ်ပျက်လေးဆီသို့ သွား
လိုက်ပြီး ဧရပ်ပေါ်တက်ကာ ဖုန်များ၊ သဲများရှင်းရှင်း အနားယူဖို့
နေရာပြုလုပ်လိုက်သည်။

ကျင်းဖုံး ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဧရပ်ပေါ်၌ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်၏။

ဧရပ်၌ အမိုးများပေါက်ပြဲကာ အကာအရံမရှိပါ။

ကြမ်းခင်းများလည်း ဆွေးမြေ့ကျိုးပဲ့ကာ အပေါက်ကြီးများ
ရှိနေ၏။

လူသူ အသုံးမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားသော ဧရပ်ပျက်လေးပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းဖုံး အနားယူလိုက်သော်လည်း ဖခင်ကြီး သေဆုံးသွား
ပြီး သူထွက်ပြေးလာရသည့်ကိစ္စကို ပြန်လည်တွေးတောလိုက်သော
အခါ အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ငါသိုင်းပညာသင်မယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် လူယုတ်မာကြီး
ကျူးနန်စိမ်းကို ဆုံးမမယ်”

ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

ကျူးနန်စိမ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရကား
သူ့တွင် သိုင်းပညာရှိမှသာ ရင်ဆိုင်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းပညာသင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ဖခင်ကြီး ပြော
ပြသည့် သိုင်းကျမ်းအကြောင်း ပြန်လည်သတိရလိုက်လေတော့
သည်။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖခင်ကြီး ပေးလိုက်သော မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူ
ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ကျင်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ
ဖြတ်သန်းလာနေသူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လရောင်ဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဆိုးသွမ်းသည့် အရက်
သမားနှင့် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဖုံး သတိပြုမိလိုက်
လေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်ရကား သူတို့ပြော
ဆိုနေသော စကားသံများကိုလည်း ကျင်းဖုံး အတိုင်းသား ကြားလိုက်
ရလေသည်။

“ကောင်လေးက သည်ဘက်ကို ထွက်လာတာ သေချာရဲ့
လားကွ”

အရက်သမား၏အဖော်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အရက်သမားက...

“သေချာပါတယ်”

“ငါပြောတာက သည်သင်္ချိုင်းပျက်ထဲမှာ ရှိပါ့မလားဆိုတာ
ကို ပြောတာ”

“စိတ်ချ၊ ငါတို့ ရှေ့က ကြိုစောင့်ခဲ့ကြပြီးပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လိုက်ရှာပြီးပြီ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရဘူးဆိုတော့ သည်သင်္ချိုင်း

မျက်နှာစိမ်းနွယ်သည်(ပ) ❖ ၆၁

မျက်ထဲဝင်ပြီး အနားယူနေတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အရက်သမားကား အလွန်ပါးနပ်သူ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျင်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

အရက်သမားပြောမှ သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ သင်္ချိုင်း
ဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုမှ သစ်ပင်ချုံပုတ်များကြား၌ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော
မြေပုံမှတ်တိုင်များ၊ အုတ်ဂူဟောင်းများ ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရလေတော့သည်။

“ငါ့လောက် ကံဆိုးတဲ့လူ ရှိပါဦးမလား”

အရက်သမားနှင့် အဖော်ဖြစ်သူတို့ ရောက်မလာမီ ရှောင်
တိမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“အခုနေ ငါထွက်ပြေးရင် သူတို့ ချက်ချင်းသိသွားမယ်၊
ဧရပ်အောက်ကို ဆင်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေမယ်”

ကျင်းဖုံးသည် အမှောင်ရိပ်ကျသော နေရာဘက်မှ ဧရပ်
အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်လေသည်။

ချုံပုတ်များကြားသို့ တိုးဝင်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်လေ
သည်။

အရက်သမားနှင့် အဖော်တို့က ဧရပ်ပျက်အနီးသို့ ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်လာကြလေသည်။ အရက်သမား၏အဖော်က...

“ကောင်လေးဆီမှာ ငွေစတွေ ပါတာကကော သေချာရဲ့
လားကွ”

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးနေ၏။

စကားများလှသော အဖော်ကို အရက်သမား စိတ်တိုလာလေသည်။

“ငါ့မျက်စိနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်ဆိုတာတောင်မှ မင်း မယုံသေးဘူးလား။ မင်း မလိုက်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ ပြန်ကွာ”

အဖော်က...

“ငါ မယုံတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်လေးမှာ ငွေစတွေ ခပ်များများပါမှ...”

“တိတ်စမ်းကွာ၊ သွား ဧရပ်ပေါ်တက်ကြည့်၊ ဟိုကောင်လေးကို တွေ့တာနဲ့ အလွတ်မပေးနဲ့”

“အေးပါကွာ”

အရက်သမားက ငေါက်လိုက်သဖြင့် အဖော်လည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်ကာ ဧရပ်ပျက်ပေါ် တက်သွားလေသည်။

အရက်သမား၏အဖော်သည် ဧရပ်ပျက်ပေါ် ရောက်လာကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် ကျင်းပုံး အနားယူရန် ရှင်းလင်းထားသော နေရာကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

“တွေ့ပြီဟေ့ တွေ့ပြီ”

သူက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သဖြင့် အရက်သမားလည်း ဧရပ်ပျက်ပေါ် ဂမူးရှူးထိုး ပြေးတက်လာလေတော့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

မျက်နှာစိမ်းညှည်သည်(ပ) ❖ ၆၃

အဖော်က ကျင်းပုံး ရှင်းလင်းထားသည့် နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

အရက်သမားက တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟိုကောင်လေး သည်နေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရှိတော့ဘူးကွ”

“သူ ထွက်ပြေးသွားတာလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ရောက်လာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး”

“အေးလေ”

“အင်း...ကောင်လေးက ငါတို့ရောက်လာတာ တွေ့လို့ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

အရက်သမားက အဖော်ဖြစ်သူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အောက်မှာ ဆင်းရှာကြမယ်၊ မင်းက အရှေ့ဘက်ကိုသွား၊ ငါက အနောက်ဘက်ကို သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ ဧရပ်ပျက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား လူနွဲ့ကာ လိုက်လံရှာဖွေကြတော့သည်။

ကျင်းပုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အရက်သမားနှင့် အဖော်တို့က သူ့အား သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ့အား တွေ့သွားပါက ချမ်းသာပေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်

ပါချေ။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် အရက်သမား၏အဖော်က ချုံပုတ်များ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို သတိပြုမိသွားတော့သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

အရက်သမား ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်လေး၊ မင်းပုန်းနေတာ ငါသိပြီ”

ချုံပုတ်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ကျင်းဖုံး ရှိရာသို့ လာလေတော့သည်။

ကျင်းဖုံး ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထွက်ပြေးရမလို မပြေးတော့ဘဲ ပုန်းအောင်းနေရမလို ဖြစ်သွား၏။

အရက်သမား၏အဖော်က...

“မင်းကို ငါမိအောင် ဖမ်းပြမယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာရာ ကျင်းဖုံးနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ကို တွေ့သွားတော့မယ်”

ကျင်းဖုံး စိုးရိမ်ပူပန်နေစဉ်...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာလဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ထိုကောင်လေးကား ကျုံးလွေ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၆၅

အဖော်က...

“မင်း..ကျုံးလွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတာလား”

“မင်း..မင်း သည်နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

ကျုံးလွေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ တောကြက်တွေ လာဖမ်းနေကျပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က အခုမှရောက်လာကြတာ မဟုတ်လား”

အဖော်က...

“အေး..ငါတို့က ငွေစတွေပါလာတဲ့ မျက်နှာစိမ်းကောင်လေး နောက်ကို လိုက်လာကြတာ”

ကျုံးလွေက...

“ဘာလဲ သူ့ဆီက ငွေစတွေ လှယူချင်လို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မကောင်းပါဘူး”

အဖော်က ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟေ့..ကောင်းတာ မကောင်းတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ ဝင်မရှုပ်နဲ့ သေသွားမယ်၊ ကဲ..ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း၊ ဝေးဝေးသွား”

အော်ငေါက်ရင်း လမ်းပိတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေသော ကျုံးလွေကို တွန်းဖယ်ရန် ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ကျွန်တော်တို့လဲ ရှိသေးတယ်ဗျ”

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကျောက်ရှိနှင့် မယုံထင်းတို့က သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကြကာ လက်ထဲကိုင်ဆွဲထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် အဖော်အား ဝိုင်းရိုက်ကြလေသည်။

ကျုံးလွေကလည်း ကျောက်ခဲများ ကောက်ယူကာ ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

အဖော်ဖြစ်သူက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကာဆီးရင်း အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည့်တိုင် ကျုံးလွေတို့က အကြောက်အလန့်မရှိဘဲ လက်ဦးမှုယူကာ ဝိုင်းရိုက်ကြရာ...

“ခွပ်”

“အမယ်လေးဗျာ”

အဖော်လည်း ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုကောင်လေးကို တွေ့ပြီလား”

အရက်သမား၏မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား၍ ပြဿနာ တစ်ခုတရာ ပေါ်ပေါက်

မျက်နှာစိမ်းနက်သည့်သည်(ပ) ❖ ၆၇

နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အရက်သမား ရိပ်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျုံးလွေက...

“အရက်သမား လာနေပြီ”

လုကျောက်ရှိက...

“သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“အေး...သူက သိုင်းတတ်တယ်ကွ၊ တို့ပြေးကြမယ်”

မယုံထင်းက ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကျုံးလွေက...

“ခဏနေပါဦး၊ ဟိုတစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တားမြစ်ကာ ချုံပုတ်များဘက်သို့လှည့်ပြီး အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း မြန်မြန်ထွက်ခွာ၊ ငါတို့ပြေးမှ ဖြစ်မယ်၊ အရက်သမားက မလွယ်ဘူးကွ”

ကျင်းဖုံးလည်း ကျုံးလွေတို့က သူ့အား ကူညီရန် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချုံပုတ်များကြားမှ တိုးထွက်လိုက်သည်။

“ငါ သည်မှာ”

ကျုံးလွေသည် ကျင်းဖုံးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မြန်မြန်လာ”

လက်ရပ်ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံး၊ လှကျောက်ရှိနှင့် မယုံထင်းတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်၌ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အရက်သမား၏အော်ငေါက်သံက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသည်။

ကျုံးလွေက ပြေးမလွှတ်တော့ကြောင်း နားလည်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့ပြေးကြ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုံးတို့လည်း အလိုလို ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

လှကျောက်ရှိက...

“ကျုံးလွေ၊ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ကျုံးလွေက...

“အရက်သမား လိုက်လာနေပြီ၊ ပြေးလို့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ပြေးကြ၊ သူ့ကို ငါဟန့်တားထားလိုက်မယ်”

မယုံထင်းက...

“ဟာ..မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အရက်သမားက အတော်ဆိုးတာကွ၊ မင်းကို ချမ်းသာပေးမယ် မထင်ဘူး”

လှကျောက်ရှိက...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၆၉

ကျုံးလွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျင်းဖုံး လွတ်မြောက်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်၊ သူ့ကို မင်းတို့ခေါ်သွားကြပါ၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး ငါလိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

လှကျောက်ရှိက...

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူက..”

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

အရက်သမားက မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း

ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အရက်သမား ခါးထောက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ..ဟာ..ဟာ..၊ မင်းတို့ပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့လက်က

လွှတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးကွ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။

ကျုံးလွေတို့သုံးယောက်က ကျင်းဖုံး၏ရှေ့မှ ရပ်ပြီး အကာ

အကွယ်ပေးထားလိုက်လေသည်။

ကျုံးလွေက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာကွ၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းရင်းနှီးသွားကြတာလဲကွ”

အရက်သမားအား တောင်းပန်၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း

ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

အရက်သမားက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ဟိုကောင်လေး၊ မင်းမှာ ပါလာတဲ့ ငွေစတွေ အားလုံး ငါ့ကို ပေးစမ်း၊ ဒါဆို မင်းကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ကျင်းဖုံးအား လှမ်းတောင်းလေသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“ကျွန်တော်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးရဘူး”

ကျုံးလွေက...

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ မပေးနဲ့”

“ဘာကွ”

အရက်သမား ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ကျုံးလွေအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လက်စသပ်တော့ မင်းတို့ကလဲ သည်ကောင်လေးဆီက

ငွေစတွေ လိုချင်နေကြတာကိုး”

လုကျောက်ရိုက...

“ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် လိုချင်ရမှာလဲ”

မုယုံထင်းက...

“ကျုပ်တို့က သူ့ကို စေတနာနဲ့ ကူညီနေကြတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျ”

အရက်သမားက...

“စကားမရှည်နဲ့ ငါ့ကို ငွေစတွေပေးရင် မင်းတို့ကို ချမ်းသာ

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၇၁

ပေးမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့...”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်ပြီး ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

ကျုံးလွေက...

“ခင်ဗျား မတရားလုပ်လို့ မရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဆုံးမမယ့် လူတစ်ယောက် လာနေပါပြီ”

“ဘာကွ”

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါလား”

အရက်သမားသည် ကျုံးလွေ၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

လရောင်ဖြင့် သူတို့ထံသို့ ဦးတည်လာနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ညအချိန်မတော် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပါးလှသည့် သင်္ချိုင်းဟောင်းတစ်ခုသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုလူစိမ်းမှာ...

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အရက်သမားသည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသော လူစိမ်း
 ကြောင့် အံ့သြကာ မှင်တက်မိပြီး ငေးကြည့်နေ၏။
 ကျုံးလွေက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါချေ။
 “ပြေးကြစို့”
 ဟု ပြောကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။
 ကျင်းဖုံး၊ လူကျောက်ရိနှင့် မယုံထင်းတို့လည်း သတိဝင်လာ
 ကြပြီး ပြေးကြတော့သည်။
 အရက်သမား သတိဝင်လာသည်။
 “မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ”
 အော်ငေါက်ကာ ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 “ခဏနေဦး”
 လူစိမ်းက ရောက်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်လေသည်။
 အရက်သမား မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။
 “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဟန့်တားရတာ
 လဲ”
 လူစိမ်းကား ကျင်းဖုံး နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်
 နေသော ကျုံးနန်စိမ်း ဖြစ်လေသည်။
 ကျုံးနန်စိမ်းက...
 “ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးတွေ အကြောင်းကို ကျုပ်

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၇၃

သိချင်တယ်”
 အရက်သမားက...
 “ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”
 ကျုံးနန်စိမ်းက...
 “စန်းတုံးမြို့ကို ဦးတည်သွားနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်
 ယောက် နောက်ကို ကျုပ်လိုက်နေတာ”
 “ခင်ဗျားပြောတာ ငွေစတွေပါလာတဲ့ ကောင်လေးထင်
 တယ်”
 ကျုံးနန်စိမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်း
 လက်သွားလေသည်။
 “အဲသည် ကောင်လေးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြစမ်းပါ”
 အရက်သမား နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားမေးတိုင်း ပြောရမှာလဲ”
 “ဪ”
 “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်နေ
 ရတာလဲ”
 ကျုံးနန်စိမ်းက...
 “ကျုပ်မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
 မင်းခုကွရောက်သွားလိမ့်မယ်”
 ဟု ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်ရာ အရက်သမား ခံပြင်း
 ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အံ့မယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေရမှာလား။ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

၁ ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ကျူးနန်စိမ်း၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

ဆိုးမိုက်သူပီပီ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးပေ။

သို့သော်...

သူရင်ဆိုင်နေရသူမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်နေကြောင်း အရက်သမား မသိခဲ့ချေ။

“သွားစမ်း”

ကျူးနန်စိမ်းက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အရက်သမား လူတခြား ဓားတခြား ဖြစ်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ယခု...

အရက်သမားသည် ကျူးနန်စိမ်းအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ရိုသေသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးနန်စိမ်းက...

“မင်းသိတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း ပြောပြစမ်း”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

အရက်သမားက ကျင်းဖုံးအား ထမင်းဆိုင်လေး၌ တွေ့ခဲ့ရပြီး ငွေစများ လုယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျူးနန်စိမ်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဒါ ကျင်းဖုံးပဲ”

သူက အရက်သမားကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာထဲက ကောင်လေးသုံးယောက်က ဟိုကောင်လေးကို ဝိုင်းပြီး ကူညီနေကြတာ”

“ကောင်းပြီ”

ကျူးနန်စိမ်းက လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အရက်သမားက...

“ခင်ဗျားက သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားပြီး ကောင်လေးဆီက ငွေစတွေ လုယူမလို့လား”

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးနန်စိမ်း ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

အရက်သမားကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ငါ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဟုတ်လား”

အရက်သမားက...

“ခင်ဗျားက ငွေစတွေ လုယူဖို့ လိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျူးနန်စိမ်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက မင်းလို စကားများပြီး ငါ့အကြောင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူစားမျိုးကို ဘယ်တော့မှ သဘောမကျဘူးကွ”

ပြောပြီး အရက်သမား၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက် လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

အရက်သမားမှာ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်ကာ အော်ဟစ်ခြင်းပင် မပြုနိုင်ဘဲ မြေပေါ်လဲကျကာ အသက်ပျောက် သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနုညိုသည်(ပ) ❖ ၇၇

ဘဝတာကွေ့ဝယ်

“ဟောဟဲ့...ဟောဟဲ့”

ကျင်းဖုံး၊ ကျုံးလွေ၊ လူကျောက်ရှိနှင့် မုယုံထင်းတို့ ကံ ကောင်းထောက်မကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြပြီး တောင်ပူ စာလေးတစ်ခုပေါ်မှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မြေပြင်ပေါ်၌ မြေ ပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ အမောဖြေလိုက်ကြလေသည်။

ကျုံးလွေက...

“အရက်သမားတွေက ကံဆိုးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကျောက်ရှိက...

“အေးကွ၊ ဟိုလူကြီးက အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်း

တယ်”

မုယုံထင်းက...

“သူက မင်းကို လိုက်ရှာနေတာလား”

ကျင်းဖုံးအား မေးလေသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးက...

“အေး...သူက ကျူးနန်စိမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါ့အဖေကို သတ် ပစ်လိုက်တာပေါ့”

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျုံးလွေတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျုံးလွေက...

“ငါတို့ကို ရွာက လူတွေက သူရဲကောင်းသုံးယောက်လို့ ခေါ် ကြတယ်၊ ငါတို့က မဟုတ်မတရားတာကို လက်မခံဘူး၊ ဒုက္ခရောက် နေတဲ့လူကို ကူညီတယ်၊ အခုလဲ မင်းကိုကူညီမယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုယုံထင်းနှင့် လူကျောက်ရီတို့က ‘ဟုတ် တယ်...ဟုတ်တယ်’ ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံလိုက်ကြ လေသည်။

ကျင်းဖုံး ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွား၏။

ဒုက္ခရောက်နေချိန်၌ ပေးမကူညီမည့် သူငယ်ချင်းများ ရှိ လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့တိုင်...

“ကျူးနန်စိမ်းက ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ လဲ အသိပဲ၊ ငါ့ကိုကူညီလို့ မင်းတို့ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

ကျုံးလွေက...

“ငါတို့က သူရဲကောင်းတွေပဲ၊ ဘာကိုမှ ကြောက်စရာ မလဲ ပါဘူးကွ”

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၇၉

သူ၏စကားကြောင့် မုယုံထင်းတို့ ရယ်မောလိုက်ကြလေ သည်။

မုယုံထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့က သူရဲကောင်းတွေပဲ”

ကျင်းဖုံးက...

“မင်းတို့ ရွာမပြန်ကြတော့ဘူးလား”

ကျုံးလွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပြန်တော့ဘူး၊ မင်းကို လိုက်ပြီး ကူညီမယ်”

“မင်းက...”

“ငါတို့ ရွာမှာနေလဲ ဘာမှမထူးဘူး၊ ရွာအပြင် ထွက်ပြီး လျှောက်သွားနေလဲ ဘာမှ မထူးဘူး၊ ငါတို့သဘောနဲ့ သွားချင်ရာသွား နေချင်ရာနေလို့ ရတယ်ကွ”

မုယုံထင်းတို့က ‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်’ ဟု ထောက်ခံ လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်။

ကျုံးလွေက...

“ငါတို့က အစကတည်းက အတွေ့အကြုံရှာဖို့ ဘဝတိုးတက် ဖို့တိုးတက်ကြောင်း ရှာဖွေဖို့ ရွာက ထွက်သွားဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ဒါတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းကို လိုက်ပြီး ကူညီမယ်”

ကျင်းဖုံးက...

“ကျူးနန်စိမ်းဆိုတဲ့လူက...”

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

တောင်ပူစာလေး အောက်ဘက်မှ အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျုံးလွေက...

“ကျုံးနန်စိမ်းဆိုတဲ့လူ လိုက်လာပြီကွ”

မုယုံထင်းက...

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ငါတို့ လူစုခွဲပြီး ပြေးကြမယ်၊ ငါနဲ့ လူကျောက်ရီက သူ့ကို များခေါ်သွားမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါတို့နဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ကို ပြေးကြ”

ဟု ပြောပြီး လူကျောက်ရီကို လက်ဆွဲကာ တောင်ပူစာလေးအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ကျင်းဖုံးက ကျုံးလွေကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျုံးလွေ ပြေးလိုက်သည်။

“က...တို့လဲ သွားရအောင်”

ကျင်းဖုံး ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

ကျုံးနန်စိမ်း၏လက်မှ လွတ်အောင် ပြေးရမည် ဖြစ်ရကာ တိုင်ရာမှထကာ ကျုံးလွေနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၈၁

ကျင်းဖုံးနှင့် ကျုံးလွေတို့က မုယုံထင်းတို့နှင့် ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြေးလွှားလာခဲ့ကြပြီး တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကျုံးလွေ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုံးအား အရှေ့ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“မင်းက အရှေ့ဘက်ကိုပြေး၊ မကြာခင် မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုံးက...

“မင်းကော”

ကျုံးလွေက...

“မုယုံထင်းတို့ကို ငါသိပ်ပြီး စိတ်မချဘူး၊ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး အခြေအနေ သွားကြည့်ဦးမယ်၊ မင်းက မြို့ကလေးကို ရောက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုရင် ငါတို့ကို မစောင့်နဲ့ ရှေ့ဆက်သွားနှင့်ပါ၊ ငါတို့လိုက်လာမယ်၊ မင်းလွတ်မြောက်သွားဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်”

“ကောင်းပါပြီကွာ”

ကျင်းဖုံး မတတ်သာဘဲ သဘောတူကာ ရှေ့ဆက်ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ကျုံးလွေက ချက်ချင်းပင် နောက်ကြောင်း လှည့်ကာ ပြန်လည်ပြေးလွှားသွားတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျုံးလွေတို့သုံးယောက်အား ပြန်မတွေ့ရတော့ဘဲ ကျင်းဖုံးနှင့် ကွဲကွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဝုံးက ကျုံးလွေ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ရာမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

မြို့ကလေးမှာ စည်ကားနေ၏။

ကျင်းဝုံးက ကျုံးလွေတို့အား စောင့်ဆိုင်းနေပါသော်လည်း

နေ့တစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ ကျုံးလွေတို့ ရောက်မလာကြချေ။

ကျူးနန်စိမ်း၏အရိပ်အရောင်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

အန္တရာယ်ကင်းရှင်းနေသည် ဖြစ်ရာ ကျင်းဝုံးက ရှေ့ခရီး ဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာမှ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လူနှစ်ယောက်က စကားတပြောပြောဖြင့် သူ့အား ကျော်ဖြတ်သွားကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းအတွက် ရိက္ခာပစ္စည်းပေးသွင်းနေတဲ့ ဦးလေးစုနဲ့ လူကျောက်တို့ ဆရာတပည့်က အင်မတန်သဘောမကျောကောင်းတာ၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကလဲ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ပြီး လူဆိုးတွေ၊ သိုင်းသမားဆိုးတွေကို ဆုံးမနေတဲ့ဂိုဏ်းပဲ၊ အခု တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက အင်အားတို့ချဲ့ဖို့ လူသစ်တွေ လက်ခံစုဆောင်းနေတယ်လို့ ဦးလေးစုက ပြောတယ်”

ကျန်တစ်ယောက်က...

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကို အားလုံးက ချီးကျူးကြတယ်၊ ရိုသေ

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်(ပ) ❖ ၈၃

လေးစားကြတယ်၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ရကြဘူး၊ လက်ဖျားနဲ့ မတို့ခုံကြဘူး၊ လူဆိုးတွေကလဲ ဝေးဝေးရှောင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့မြို့က လူငယ်လူရွယ်လေးတွေ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ ဦးလေးစုနဲ့ လူကျောက်တို့ တူဝရီးဆီကို သွားကြတာပေါ့”

ပထမလူက...

“အေး... ဦးလေးစုက တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကို ရိက္ခာသွားပို့တော့မှာ၊ ဂိုဏ်းထဲဝင်မယ့် ကောင်လေးတွေကို တပါတည်း ခေါ်သွားမှာ”

နှစ်ယောက်သား စကား တပြောပြောဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြလေသည်။

ကျင်းဝုံး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းထဲ ဝင်လိုက်ရင် ငါ့ကို ကျူးနန်စိမ်းက ဒုက္ခပေးပုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အတွက် အကာအကွယ်ရမယ့် နေရာပဲ”

ရုတ်တရက် ဘယ်သွားရ ဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ကျူးနန်စိမ်း၏အန္တရာယ် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်း၏ အကာအကွယ်ကိုရယူဖို့ စိတ်ကူးမိလေတော့သည်။

ကြိရာမရ ဖြစ်နေသည့် ကျင်းဝုံးသည် ဦးလေးစုဆိုသူ အကြောင်းကို စုံစမ်းကာ သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

ဦးလေးစုကော တူဖြစ်သူ လူကျောက်ပါ သဘောမကျောကောင်းသူများ ဖြစ်လေသည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကျောက်က...

“ငါ့ညီက မိဘ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းထဲ ဝင်တာက ဘာဝတိုးတက်မှုကို မျှော်လင့်နိုင်တာပေါ့။ ငါ့ညီကို ကျုပ်တို့ ခေါ်သွားပါ့မယ်”

ကျင်းဖုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

လုကျောက်က...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတယ်။ လူသစ်စုဆောင်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ့် အရည်အချင်းရှိပြီး စည်းကမ်းလိုက်နာမယ့် လူငယ်တွေကိုသာ ရွေးချယ်လက်ခံတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ညီကို ခေါ်သွားပေမယ့် သူတို့ လက်ခံမယ်လက်မခံဘူးဆိုတာ ကျုပ်လဲ အာမခံနိုင်ဘူး”

ကျင်းဖုံးက...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံဘူးဆိုရင်လဲ တစ်ခြားနေရာကို သွားပါ့မယ်”

လုကျောက်က...

“အင်း...တိမ်နဂါးဂိုဏ်းမှာ ဩဇာရှိတဲ့ ဆရာလိရူစင်းဟာ ငါနဲ့ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ကို ပြောပေးပါမယ်။ ညီလေးလိုက်ခဲ့ပေါ့။ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဌာနချုပ်ရှိတဲ့ မြို့ကို ရောက်ရင် မြို့ထဲမှာ ညီလေးတို့ ခဏနေခဲ့ရမယ်။ အစ်ကိုတို့က တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကို အကျိုးအကြောင် အရင်သတင်းပို့ပြီးမှ ညီလေးတို့ကို ခေါ်သွားမယ်”

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၈၅

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ကျင်းဖုံး သဘောတူလိုက်လေသည်။

စီးယန်မြို့...။

စီးယန်မြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေ၏။

ကျင်းဖုံးသည် စီးယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဦးလေးစုသည် ကျင်းဖုံးအပါအဝင် လူငယ်များကို သွားလိုရာ သွားခွင့်ပြုလိုက်၏။

လုကျောက်က နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပြန်လာခဲ့ရန် ကျင်းဖုံးကိုမှာကြားခဲ့လေ၏။

ကျင်းဖုံးသည် စီးယန်မြို့တွင် တစ်ညအိပ် တည်းခိုပြီး မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် ဦးလေးစုထံ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စီးယန်မြို့ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တည်းခိုခန်း လိုက်လံရှာဖွေလိုက်လေ၏။

မြို့လယ်လမ်းမတစ်လျှောက်၌ ဈေးဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အရက်ဆိုင်များ၊ အပေါင်ဆိုင်များနှင့် အထည်အလိပ် ရောင်းချသည့်ဆိုင်များ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် ရှိ

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေ၏။ ကျင်းဖုံးသည် စားသောက်ဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ဖွင့်လှစ်ထားသည်။
တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

သူရောက်ရှိလာသည့် အချိန်မှာ စောနေသေးသဖြင့် ဆိုင်
ထဲ၌ လူရှင်းနေ၏။

ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲ၌ နေရာယူ၍
စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားစားသောက်လိုက်လေတော့သည်။
ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီ။
အရက်တစ်အိုး မှာယူလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကိစ္စကို ပြောဆို
ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ကျင်းဖုံးသည် စားသောက်ရင်း ထိုလူနှစ်ယောက်ကို အကဲ
ခတ်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိကြပေ
တော့သည်။

တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်
ယောက်က အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေတော့သည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကို အတိုင်းသား
ကြားနေရတော့၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်က...

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်တော့ ပြန်လာပြီဗျ၊ ဒီတစ်ခါ ခရီးထွက်

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၈၇

သွားတာ အခြေအနေ မဟန်ခဲ့ဘူး ထင်တယ်ကွ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းဖုံးမှာ စိတ်ဝင်စားသွားရလေ
တော့သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်လူက ပြောလေ၏။

“ခဲလိုက်ရတာပဲ ကောင်းတယ်၊ တကယ်ဆိုရင် သူဟာ တိမ်
နဂါးဂိုဏ်းကို သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ အဖြူရောင်အဖွဲ့
အစည်းတစ်ခုလို ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ မ
ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်း
အကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ”

ကျင်းဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ မကောင်းတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု
လို့ ပြောနေကြပါလား”

သူ၏စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ တူတစ်ယောက်က အဖိုးတန် ရတနာ
နာပစ္စည်းတစ်ခု ရောင်းဖို့ ထွက်သွားတာ၊ လမ်းမှာ လူဆိုးတွေ လူ
ယက်သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ၊ ကျုပ်စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီ
လူတွေဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက လူတွေဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားက သွားမတိုင်ဘူးလား”

“ဟာ...ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ သွားတိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေ
မယ့် ကျုပ်က သက်သေအထောက်အထား မပြနိုင်လို့ ရုံးသွားခဲ့တယ်
လေ”

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ အမြဲကြံစည်နေတာပေါ့”

အဖြူရောင်ဝတ်လူကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ညီတစ်ယောက်ဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက လူတွေ မတရားလုပ်တာကို တွေ့တာနဲ့ ဝင်ပြောမိလို့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

“ကျုပ်က မကျေမနပ်ပေမယ့် သက်သေအထောက်အထားမပြနိုင်လို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတယ်လေ၊ သူတို့ကလဲ ကျုပ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေကြတယ်လေဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်လူက အားတက်သရောဖြင့် ပြောလာပြန်သည်။

“သူတို့ရဲ့အန္တရာယ် မသေးပေမယ့် သိပ်တော့ စိတ်မပူရတော့ဘူး၊ ဆုံးမမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ပေါ်လာပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ ဟိုက်နန်တောင်က ပထမဓားသမား ရှမ်းကျူးကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့၊ ရှမ်းကျူးဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကို စိန်ခေါ်မယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်နေတယ်ကွ”

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်နှင့်လူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနွဲ့သည်(ပ) ❖ ၈၉

“အင်...တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ မခေသလို ရှမ်းကျူးရဲ့ သိုင်းပညာလဲ မညံ့ဘူး၊ သိုင်းလောကသားတွေကတော့ ပြိုင်ပွဲဟာ သရေပွဲ ဖြစ်သွားမယ်လို့ ခန့်မှန်းနေကြတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မထင်ဘူး”

အဖြူရောင်ဝတ်လူက...

“ဘာလဲ၊ ရှမ်းကျူး အနိုင်ရမယ်လို့ ထင်နေတာလား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ် အနိုင်ရသွားမယ်လို့ ထင်နေတာဗျာ”

သူ၏စကားကြောင့် အဖြူရောင်ဝတ်လူ အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟင်...ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့အကြောင်းသိလျက်နဲ့ အကောက်ကြံမှာပေါ့ဗျာ၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်တွေနဲ့ မယှဉ်ခင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အကောက်ကြံပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ နားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဪ...ရှမ်းကျူးကိုလဲ ချိန်းတဲ့နေ့မရောက်ခင် ဒုက္ခရောက်အောင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကြံစည်ကြလိမ့်မယ်ပေါ့”

အစိမ်းရောင်ဝတ်လူက...

“ဒါအမှန်ပဲဗျာ”

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါဆို ရှမ်းကျူးကို သတိပေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”
အစိမ်းရောင်ဝတ်လူက...

“ကြိုတင်သတိပေးဖို့ဆိုတာက သက်သေအထောက်အထားတွေကို ဆောင်ထားရမယ်လေ”

“ပြီးတော့ တိမ်နက်နက်ရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်းပြီး သူတို့အကြံအစည်သိရမှ ရှမ်းကျူးကို အကြောင်းကြားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်လူက...

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပေါ့ဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလာသည်။

“ကျုပ်တို့သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျား သဘောပဲလေ”

“ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကျသင့်ငွေပေးချေပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားကြလေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် တိမ်နက်နက်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခုဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

သူသည် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သိလိုစိတ်များ ပြင်းပြလာသည်။

မျက်နှာစိမ်းနုသည့်သည်(ပ) ❖ ၉၁

“သူတို့နောက်လိုက်ပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်တာကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေရင်တော့ တိမ်နက်နက်ရဲ့ထဲဝင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကျင်းဖုံး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်အား ကျသင့်ငွေ ပေးချေပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဖုံးကလည်း ထိုလူနှစ်ယောက်နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စွပ်စွဲခြင်း

မြို့အရှေ့ဘက်တွင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ ရှိနေလေသည်။
အစိမ်းရောင်ဝတ်လူနှင့် အဖြူရောင်လူတို့သည် ခြံဝင်းရှေ့
သို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ခြံဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်လျက်ရှိနေသည်။

အစိမ်းရောင်လူက ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“ပြန်မရောက်သေးဘူး ထင်တယ်”

အဖြူရောင်လူက...

“ဟုတ်တယ်၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ဆီမှာပဲ ရှိနေဦးမယ်ထင်
တယ်”

အိမ်ပိုင်ရှင်သည် တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ရင်းနှီးသကဲ့သို့
ဝူးယုတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးသူများဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ပိုင်ရှင်ထံမှ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်၏ သတင်းကို စုံစမ်းသိ
ရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် ဝူးယုတို့လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနည့်သည်(ပ) ❖ ၉၃

“ဒါဖြင့် မိုးချုပ်ခါနီးမှ တစ်ခေါက် တို့တွေပြန်လာကြတာ
ပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

ထိုနောက်...

သူတို့ မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ လမ်းကြားတစ်

ခုမှ ပြေးထွက်လာပြီး အဖြူရောင်လူတို့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်
ကြသည်ကို ကျင်းဖုံး တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီလူတွေဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကလူတွေပဲ”

အစိမ်းရောင်လူနှင့် အဖြူရောင်လူတို့ ရှောင်တိမ်းရန်ဟန်
ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်လူများအတွင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသန်
မာပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဗရမ္မာန်ရှိသူ တစ်ယောက် ရှေ့ကိုလှမ်းထွက်လာ
သည်။

“ဝူးယုနဲ့ဖန်ထင်...မင်းတို့ ဘယ်ပြေးကြမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ဪ...တိမ်နဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး လိဂ္ဂစင်းပါလား၊ နေစမ်း
ပါဦး၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာသဘောနဲ့များ အခုလိုဝိုင်းထားတာလဲ၊ ပြော
မိန်းပါဦး”

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအခါ လိရှစင်းဆိုသော လူထွားကြီးက ဟားတိုက်ရယ် မောလိုက်လေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား..မနေ့ညက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခြံစွန်ကအိမ်တစ်အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ခဲ့ကြတာ ကျုပ်မသိဘူးမှတ်လား။ အိမ်ရှင်က ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းလို့ မင်းတို့ကိုလာဖမ်းတာပဲ”

ဟုပြောလျှင်...

“ဘာပြောတယ်”

အစိမ်းရောင်လူ(ဝါ)ဝူးယံ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အဖြူရောင်လူ(ဝါ)ဖန်ထင်းက ခံပြင်းစွာဖြင့် ပြောလာသည်။

“လိရှစင်း...ခင်ဗျား မတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဓားပြတိုက်စရာမလိုဘဲ စားသောက်နိုင်တဲ့လူတွေဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်ထားစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းလို လူကြီးလူကောင်းဟာ ဆောင်ပြီး နောက်ကွယ်မှာမကောင်းမှုတွေလုပ်နေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး”

လိရှစင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“တောက..မင်းတို့က တို့ကို အခြံတမ်းစော်ကားနေကြတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းဆုံးမရလိမ့်မယ်၊ မေ့သွားတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းကြစမ်း”

လိရှစင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ၏လူများသည်

မျက်နှာစိမ်းညှောင့်သည်(ပ) ❖ ၉၅

ဖန်ထင်းတို့ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ယား”

ဖန်ထင်းနှင့်ဝူးယံတို့ကလည်း ငြာသံပေးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ကျင်းဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ခြံစည်းရိုးအနီး၌ကပ်ကာ ပုန်းကွယ်နေလိုက်လေသည်။

ယခုအချိန်မှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်မည်ဆိုလျှင် တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားများသည် သူ့အားတွေ့မြင်သွားကာ အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်လေသည်။

ဖန်ထင်းနှင့်ဝူးယံတို့ နှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ရှူးရှကျယ်လောင်သော အသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားများမှာ ဖရိုဖရဲဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ရလေသည်။

လိရှစင်းသည် သူ၏လူများ ခံရသည်ကိုမြင်လျှင် ဒေါသ

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“ချမ်း”

သူက ခါးကြားမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဂူးယုံတို့အား တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖန်ထင်းနှင့်ဂူးယုံတို့ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

လီရှုစင်း သဘောကျသွားလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံမယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာရာရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

ဖန်ထင်းနှင့်ဂူးယုံတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အပြစ်မှမရှိတာ၊ ဘာကြောင့် အဖမ်းခံရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့စားပြတိုက်ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲရင်လည်း မြို့တော်ဝန်ဆီသွားပြောပါလား၊ ကျုပ်တို့ မြို့တော်ဝန်နဲ့ ဖြေရှင်းမယ်၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်း ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုဘူး”

သူတို့စကားကြားလျှင် ကျင်းဖုံး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၉၇

“ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့က တကယ်ပဲစားပြတိုက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုရင်တောင် မြို့တော်ဝန်က ခေါ်ယူစစ်ဆေးရမှာပေါ့၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက ဘာဝင်ရှုပ်စရာလိုသလဲ”

သူ၏ရှင်ထံ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် တိမ်နဂါးဂိုဏ်းအပေါ် သံသယဝင်လာသည်။ လီရှုစင်း နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းအကြောင်း မကောင်းပြောတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ လက်ဝိုက်ကြည့်နေနိုင်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အဖမ်းခံပါ”

ဖန်ထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ မတရားစွပ်စွဲပြီး ဒုက္ခပေးချင်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့အပေါ် သံသယရှိရင် မြို့တော်ဝန်ဆီသွားပြီး ဖြေရှင်းမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

လီရှုစင်းက...

“မင်းတို့ အဖမ်းခံမလား၊ မခံဘူးလား”

“ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့် အဖမ်းခံရမှာလဲ”

“ကောင်းပြီ”

လီရှုစင်းသည် စကားဆုံးလျှင် ဖန်ထင်းထံ ခုန်ဝင်ကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဦးဦး”

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်”

ဖန်ထင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်
လေသည်။ သို့သော်...

ဓားချက်က လက်မောင်းကို ထိုးစိုက်မိသွားလေသည်။

“အား”

ဖန်ထင်းက စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ လိဂ္ဂစင်းက
ဖန်ထင်း၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့်ထောက်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဖန်ထင်းမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့
သည်။ ဝူးယုံ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်နဲ့”

လိဂ္ဂစင်းက...

“မင်းတို့ ဓားပြတိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖြေရှင်းရုံမှာ
ပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ပါ”

ဝူးယုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟဲ..ဟဲ..ဒီလိုမှပေါ့”

လိဂ္ဂစင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ...ဟေ့ သူတို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်စမ်း”

သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝူးယုံ ဒေါသသွားလေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနက်သည်(၁) ❖ ၉၉

“လိဂ္ဂစင်း..ကျုပ်တို့ဟာ သူခိုးဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြိုး
တုပ်စရာမလိုဘူးကွ”

လိဂ္ဂစင်းက ဓားဝှေ့ယမ်းကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ ကြိုးတုပ်မခံချင်ရင် သေဖို့သာပြင်ထား”

ဝူးယုံမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်တိုင် ဖန်ထင်းခံနေရပြီ
ဖြစ်၍ မတတ်သာတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တိမ်နက်စိုက်သားများသည် ဖန်ထင်းနှင့်ဝူးယုံ
တို့ကို ကြိုးတုပ်ဖမ်းဆီးကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

မြို့ထဲ၌ စည်ကားနေသည်။

ဝူးယုံတို့နှင့် တိမ်နက်စိုက်သားများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်
ကိုမည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်ပါချေ။

သိလျှင်လည်း ဂရုစိုက်မည့်ပုံ မရပါချေ။

တိမ်နက်စိုက်သားသည် စီးယန်မြို့၌ အရှိန်အဝါကြီးမားသည့်
ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျင်းပုံး ဆင်ခြင်မိသည်။

ထိုစဉ်...

“ဒို...ဒို...ဒို”

မောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
သည်။

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံး လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ...
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ တစ်စုသည် မောင်းကြီးတစ်လုံး
ထမ်း၍လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မောင်းသံကြားရသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ စိတ်ဝင်
စားကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူများသည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲ၌ ရပ်တန့်
လိုက်ကြသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း ဝိုင်းအုံနေကြလေသည်။
ထို့နောက် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများကို အကဲ

ခတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကျင်းဖုံးလည်း သိလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် မနီးမဝေး၌
ရပ်၍အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် စာရွက်လိပ်
တစ်ခုအား ဖြန့်၍...

“မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့...စီးယန်မြို့စွန်မှာ ဓားပြမှု
ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဓားပြနှစ်ယောက်ကို မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းမှာ ကွပ်မျက်
မည့်အကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည်။

ပုံ...တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်”

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ကြေညာ
လိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၀၁

ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများ အုတ်အုတ်ကျွက်ကျွက်ဖြစ်သွား
ကြသည်။ ကျင်းဖုံးလည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဓားပြကြီးနှစ်ယောက်ကို ကွပ်မျက်မယ်လို့ဆိုပါလား၊
ဦးယုံတို့ကိုပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ တိမ်နဂါးဂိုဏ်း၏ လုပ်ရပ်များသည်
တရားမျှတမှုမရှိကြောင်း တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေ

သည်။ သူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြို့ပြင်ကို ငါသွားကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုသို့စဉ်းစား၍ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်ထံ၌ စုံ
စမ်းကာ မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး တိမ်နဂါးဂိုဏ်း၏ မတရားပုံကို တီး
တိုးပြောဆိုနေကြသည့် အသံများကို ကြားခဲ့ရလေသည်။

စီးယန်မြို့သူမြို့သားများသည် တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားများ၏
ကြေညာချက်ကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ မည်သူမျှ မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းသို့ သွား

ရောက်မည်ပုံလည်း မရှိကြချေ။

ကျင်းဖုံးသည် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ရာ မြို့စွန်သို့
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေသည်။

မြို့ပြင်သုဿာန်သို့ ဦးတည်သွားသည့် လမ်းပေါ်၌လူရှင်း
နေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌လည်း လူမနေသည့် အိမ်
အိုအိမ်ပျက်များကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ တစ်လမ်းလုံး သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍
စိုးရှဲ့မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရှေ့ဆက်သွားရကောင်းနိုး၊ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရ
ကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဖြစ်၍ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ ခြေသံများထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ ကျင်းဖုံးက လှမ်းကြည့်ရာ လူငယ်နှစ်ယောက် လျှောက်
လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်
သည်။

“မိတ်ဆွေတို့...မြို့ပြင်သစ်ချိုင်းကို သွားကြမလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်းဖုံးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလာသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“ကျုပ်လည်း လိုက်ချင်လို့ပါ”

လူငယ်တစ်ယောက်က...

“ဘာကွ”

ကျန်လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာလည်း ခက်ထန်
တင်းမာသွားသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၀၀၃

ထို့နောက် ဒေါသတကြီး မေးလာသည်။

“မင်းက ငါတို့အဖေကို မတရားသတ်ပစ်မှာကို အရသာခံ
ပြီးသွားကြည့်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ကျင်းဖုံးအား စူးရှစွာကြည့်ရင်း
ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“မင်းက တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကလူပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းမှန်မှန်
ပြောစမ်း”

ဟု ပြောလာသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“ဟာ..မ..မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က တိမ်နဂါးဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လို
မှမပတ်သက်ပါဘူး”

ဟု ထိတ်လန့်စွာ ပြောလေသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်က...

“မပတ်သက်ရင် အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်း၊ ဘယ်သူမှ
သွားမကြည့်တဲ့နေရာကို မသွားကြည့်ချင်နဲ့ တိမ်နဂါးဂိုဏ်း မတရား
လုပ်တာကို လူတိုင်းသိနေတယ်ကွ”

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း...

“သွားကြည့်ရင် သူတို့ကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်သလို
ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှမသွားကြဘူး”

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျင်းဖုံးအား တားမြစ်လိုက်ကြ

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြီးနောက် ဆက်၍ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

သူ ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ရပ်နေသည်။

“လက်စသပ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဝူးယုံတို့ရဲ့သားတွေကိုး” သူတို့ဟာ ဝူးယုံကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မှာပဲ”

ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားမိလျှင် ခြုံပြင်သူသာန်ကိုလိုက်သွားရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် သူလိုက်လာသည်ကို သိရှိဟန်မတူဘဲ ရှေ့မှဆက်၍သာ ပြေးလွှားသွားနေကြလေသည်။

မကြာမီမှာပင် လမ်းအဆုံးကို ရောက်သွားပြီး အရှေ့ဘက်၌ မြေပုံမှတ်တိုင်များ ထိုးထောင်နေသည့် ခြုံပြင်သူသာန်အား လှမ်းမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

သူသာန်မြေ...။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့မှုကြီးစိုးနေသော သူသာန်သို့ ကျင်းဖုံးရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူနှစ်ယောက်ကိုတော့ မတွေ့ရပါချေ။

သူက ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူငယ် နှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်းသည်(ပ) ❖ ၁၀၅

လိူစင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မတွေ့ရပါချေ။

သူ အံ့သြသွားသည်။

“တစ်ယောက်မှလည်း မရှိပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ထိုစဉ်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းမြေကွက်၌ လူတစ်စုရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်လူတစ်စုသည် လူနှစ်ယောက်ကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးထားကြပြီး လူငယ်နှစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ ဝှက်ထားသော လက်နက်များကို ထုတ်ယူ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော်လည်း အနက်ရောင်လူများအား မယှဉ်နိုင်ကြချေ။

“အား”

“အမယ်လေး”

လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ် လူများက ချက်ချင်းပင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ကြသည်။

၁၀၆ ❖ တုန်းကြွယ်

ထိုလူများကို ဦးဆောင်လာသောသူမှာ လိဂ္ဂစင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးမှာ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိသော်လည်း ထွက်မသွားဘဲ ချောင်းကြည့်နေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲမှာလည်း...

“အင်း...တိမ်နက်ရိုက်ဟာ အလွန်ရက်စက်ပါလား၊ သူတို့ဟာ တော်တော်ကို ယုတ်မာကြမ်းတမ်းကြတယ်”

ဟု ရေရှတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

လိဂ္ဂစင်း၏ ရယ်မောသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် လူငယ်နှစ်ယောက်အား ဂူးယုံနှင့်ဖန်ထင်းတို့ထံတွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လိဂ္ဂစင်းက...

“ဖန်ထင်း...မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တိမ်နက်ရိုက်အကြောင်းကို တိတိဆိတ်ဆိတ် လိုက်စုံစမ်းနေတာကိုး ငါတို့လက်က လွတ်မယ်ထင်လား”

ဟုပြော၍ ဟန်ပါပြီ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှဆက်၍...

“ကဲ...မင်းတို့ရဲ့ သားနှစ်ယောက် မင်းတို့ရှေ့ရောက်နေပြီ၊ ငါတို့အကြောင်း ဘာတွေသိထားလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မျက်နှာစိမ်းညှည်သည်(ပ) ❖ ၁၀၇

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ထင်းက တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်၏။

“ထို့...မင်းတို့ဟာ လူယုတ်မာတွေဆိုတာ ငါတို့သိထားတယ်၊ မင်းတို့ဟာ ပထမဓားသမား ရှမ်းကျူးကို အကောက်ကြံဖို့စီစဉ်နေ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဂူးယုံက ကြားဖြတ်ဟန့်တားလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း ဘာမှမပြောနဲ့”

ဖန်ထင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

လိဂ္ဂစင်းက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အကြံရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိထားတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် တမင်ဖမ်းခဲ့တာ၊ ကဲ ပြောစမ်း၊ ပထမဓားသမား ရှမ်းကျူးနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိနေသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ထင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

ဂူးယုံ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ ရှမ်းကျူးနဲ့ရင်ဆိုင်ကြဖို့ ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ စိတ်ချ မင်းတို့ရဲ့ မတရားလုပ်ရပ်တွေကို ရှမ်းကျူးက ဖော်ထုတ်လိမ့်မယ်ကွ”

ဟု ပြောလေသည်။ လိဂ္ဂစင်းက...

“တောက်...မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်”

ဟုပြောကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဝုန်း”

ထိုအခါ ဝူးယုံ မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

လိဂ္ဂစင်းက ဖန်ထင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ရှမ်းကျူးနဲ့မင်းတို့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိကြသလဲ ပြောစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ထင်းက...

“ကျုပ်တို့ အဆက်အသွယ်လုပ်စရာတောင် မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အပုပ်နဲ့တွေ့ လှိုင်နေတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှမ်းကျူးက ခင်ဗျားတို့ကို စိန်ခေါ်နေတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ရှမ်းကျူးအား အမွှမ်းတင်ပြောလိုက်သောကြောင့် လိဂ္ဂစင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ စကားဆုံးလျှင် ဖန်ထင်း၏သားအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်ကာ...

“ကောင်းပြီ ဘယ်လောက်ခေါင်းမာနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဖန်ထင်း၏သားမှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်ပုံလျက် သား လဲကျသွားလေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနွဲ့သည်(ပ) ❖ ၁၀၉

မြေပေါ်တွင် တစ်ချက်နှစ်ချက် လူးလိမ့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဝူးယုံ ကြောင်၍ငေးကြည့်နေသည်။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဖန်ထင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ လိဂ္ဂစင်းက ဝူးယုံအား...

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားသား အလှည့်ပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဝူးယုံ၏သားအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဝူးယုံ ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်သားကို မသတ်ပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

လိဂ္ဂစင်းက...

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းရဲ့သား မသေစေချင်ရင် ရှမ်းကျူး

နဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ဝူးယုံက...

“ကျုပ် ပြောပါ့မယ်”

ဝူးယုံ၏စကားကြောင့် ဖန်ထင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မပြောနဲ့”

လိဂ္ဂစင်းမျက်နှာ တည်သွားသည်။

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဟုအော်ကာ ဖန်ထင်းအား ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ကြိုးတုပ်ခံနေရသည့် ဖန်ထင်းမှာ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြု

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သမ္ပုဒ်လိုက်ရသည်။ လိဂ္ဂစင်း ထိုးသွင်းလိုက်သောခါးမှာ သူ၏ရင်ဝ
၌ ထိုးဖောက် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“စွပ်”

“အား”

ဖန်ထင်းမှာ မသဲမကွဲညည်းညူရင်း မြေပေါ်လဲကျသွား
လေသည်။

လိဂ္ဂစင်းပြီးကာ ဝူးယုံအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“မင်းပြောမယ် မဟုတ်လား”

ဝူးယုံက...

“ပြောပါ့မယ်ဗျာ”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ရှမ်းကျူးကို ဘယ်မှာ စတွေ့တာလဲ”

“သူ..သူက ကျုပ်တို့မြို့ကို ရောက်လာတာပါ”

“ဪ..သူက ဒီမြို့တောင် ရောက်လာခဲ့သေးတာကိုး၊ ကဲ
ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ကျုပ်တို့ဟာ တိမ်နင်းဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လိုက်လံစုံ
စမ်းနေတာသိလို့ ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး ဆက်သွယ်တာပါ”

“သူ့မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိသလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဒုစရိုက်လုပ်
တာတွေ ရင် သူ့ဆီကို အကြောင်းကြားဖို့ မှာတာပါ၊ သူနဲ့တွေ့တာ
တစ်ကြိမ်ထဲပါ”

မျက်နှာစိမ်းနွေးသည်(ပ) ❖ ၁၁၁

လိဂ္ဂစင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ သူနဲ့ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်လဲ”

ဝူးယုံက...

“ဟိုက်နန်တော်ကိုသွားရင် တွေ့နိုင်ပါတယ်”

လိဂ္ဂစင်းက...

“ဟိုက်နန်တောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဝူးယုံ၏စကားအဆုံးတွင် လိဂ္ဂစင်းက သဘောကျစွာ ရယ်
မောလိုက်သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ခားကိုင်ထားသောလက်ကို ဝှေ့ယမ်း
လိုက်သည်။ ဝင်းလက်တောက်ပသော ခားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

ဝူးယုံတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး စူးရှစွာ အော်ဟစ်၍
မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

လိဂ္ဂစင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ..ခုတော့ မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးသလဲ”

ဝူးယုံတို့သားအဖက မြေပေါ်လူးလိမ့်ကာ အော်ဟစ်သွားပြီး

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ည။ နေကြလေသည်။

“ပြောစမ်း၊ ခုချိန်မှာ မင်းတို့အားကိုးတဲ့ ရှမ်းကျူးက မင်းတို့ ကိုကယ်နိုင်သေးသလား”

ထိုစဉ်...

“ကယ်တော်မူကြပါ”

သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်ရသော ဖန်ထင်းက အော်ဟစ်ရင်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ခုန်ထလာလေသည်။

ထို့နောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

လီရှစင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးလိုက်သွားပြီး ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်လေ သည်။

ဖန်ထင်းက ခုခံခြင်း ရှောင်တိမ်းခြင်းပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ ချေ။ ပြင်းထန်သောဓားချက် ကျရောက်သွားလျှင်...

“အမယ်လေးဗျ”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ပြီး ဝုန်းခနဲလဲကျသွားသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဖန်ထင်း ပြန်ထလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ ချေ။ လီရှစင်းက ဝူးယုံတို့သားအဖဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ကော”

ရုတ်တရက် ဝူးယုံတို့သားအဖအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက် ရှိလာပြီး ဓားဖြင့် အဆက်မပြတ် ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၁၃

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များသည် ဝူးယုံတို့သားအဖပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်မားပမာ အဆက်မပြတ်ကျရောက်သွားရကား ဝူးယုံ တို့သားအဖမှာ သွေးချင်းချင်းနီရဲလျက် ပုံပျက်ပန်းပျက် သေဆုံး သွားကြလေတော့သည်။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော လီရှစင်းအား ကျင်းဖုံး အ လွန်မုန်းတီး စက်ဆုပ်သွားတော့သည်။

ဝူးယုံတို့သားအဖ သေဆုံးသွားပုံကိုကြည့်ပြီး အန်ချလို စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

“အေ”

ကျင်းဖုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းနေသည့်ကြားမှ အသံတစ် ချက် ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအသံကို လီရှစင်း ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွား၏။

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

ရုတ်တရက်မို့ အသံထွက်ပေါ်လာသည့်နေရာကို မခန့်မှန်း နိုင်သေးပါချေ။ ကျင်းဖုံးလည်း လက်ဝါးဖြင့် ပါးစပ်ကို ကပျာကယာ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

လီရှစင်းက...

“ဘယ်သူလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံး ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွား၏။ လိရူစင်းက...

“ထွက်မလာသေးဘူးလား”

ဟု ထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုံး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

ပုန်းအောင်းရာမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်ထွက်လာပါပြီဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ ချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အဘိုးအို...။

ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဗေဒါအဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လိရူစင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သူတောင်းစားကြီးပါလား၊ ခင်ဗျားက သည်နေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်က သမိုင်းမြေထဲမှာနေတာ အားလုံးသိကြပါတယ်ဗျာ”

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၁၁၅

လိရူစင်းက...

“ကျုပ်က လူသတ်တာကိုလည်း ခင်ဗျားသိသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်...ကျုပ်က မတော်တဆ တွေ့မြင်လိုက်ရတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အကြောင်းသိသွားတဲ့ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး”

လိရူစင်းကပြောရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။

သူ၏လက်ထဲကိုင်ထားသော ဓားများမှ သွေးများတစ်စက်စက် ယိုစီးကျနေသည်။

အဘိုးအို ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အမယ်လေး”

အော်ဟစ်ရင်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလေသည်။

လိရူစင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့မရတော့ပါဘူး”

ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သောဓားချက် ကျရောက်သွားလျှင်...

“အား”

အဘိုးအိုလည်း မြေပေါ်လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လိရူစင်း ဟားတိုက်ရယ်မော လိုက်ပြန်လေသည်။

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ခြေဖျားလက်ဖျားပင် အေးစက်သွားတော့သည်။

လိရူစင်းက သူ့အကြောင်း မည်သူမျှ မသိနိုင်တော့ဟု ယုံကြည်သွားပြီး တုဟားဟား ရယ်မောကာ သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

လိရူစင်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ဆက်၍ပုန်းအောင်းနေလိုက်လေသည်။

လိရူစင်း ပြန်ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေ၍ဖြစ်သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

လိရူစင်း ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိပါချေ။

သူပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကျင်းဖုံးလည်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာရာရလာပြီး ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်၌ လူသေအလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေ၏။

အလွန်ဆိုးရွားသော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို ကျင်းဖုံး မကြည့်လိုတော့သဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၁၇

သူ၏စိတ်များ ကဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်များလည်း လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ခံပြင်းဒေါသစိတ်များ အစားထိုး ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“လူယုတ်မာကြီး”

လိရူစင်းအား အလွန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားသည်။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကိုလည်း သဘောမကျတော့ချေ။

“သိုင်းဆရာရှမ်းကျူးဆီကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြအကူအညီ တောင်းရမယ်”

ရှမ်းကျူးထံသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လမ်းပြ

နေခြည် ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာနေ၏။

ကျင်းဖုံးသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တစိုက်မတ်မတ်တက်လာခဲ့ရာမှ မောပန်းလာသဖြင့် ခေတ္တရပ်နား၍ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အလွန်မြင့်မားသော ဟိုက်နန်တောင်ပေါ်သို့ သူရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုံးသည် ဟိုက်နန်တောင်တွင် ရှိနေသည့် ရှမ်းကျူးထံ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တိမ်နက်ရိုက်သည် ရှမ်းကျူးကို ကြောက်ရွံ့နေကြသည်ဟု အကဲခတ်မိသည်။ ရှမ်းကျူးနှင့်တွေ့လျှင် ဖန်ထင်းနှင့်ဦးယုံတို့အကြောင်းပြောပြ၍ သတိပေးရပေမည်။

သူသည် ရန်သူ၏အန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးလာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောက အရှုပ်အထွေးတစ်ခုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိခဲ့ချေ။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၁၉

ကျင်းဖုံး ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောကြည့်နေစဉ်...

အဝေးမှ တေးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းဖုံး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“တောင်ပေါ်မှာ လူရှိနေတာပဲ၊ တေးဆိုနေတဲ့လူက ရှမ်းကျူးမဟုတ်ရင်တောင် သူ့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ပြောမှာပဲ”

တွေးတောရင်း တေးသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ လူတစ်ယောက်သည် တေးဆိုရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွားကျင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပုံရသည်။ ကျင်းဖုံးက ထင်းခုတ်သမားဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

“ဗျူး...နောင်ကြီး၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ ရှမ်းကျူးဆိုတဲ့လူကို သိသလားဗျာ”

ထင်းခုတ်သမားက လက်ထဲမှပုဆိန်ကို ချလိုက်ပြီး ကျင်းဖုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲကွ”

“ရှမ်းကျူးဆိုတဲ့လူပါ ခင်ဗျာ”

“ရှမ်းကျူး...ပထမဓားသမား ရှမ်းကျူးလား”

ကျင်းဖုံး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူပါပဲ၊ နောင်ကြီးက သူ့ကိုသိတယ်ဆိုရင် လမ်းညွှန်ပေးပါလားဗျာ”

ထင်းခုတ်သမားက...

“သူ့ဆီသွားချင်ရင် လွယ်ပါတယ်၊ ဟောဒီလမ်းကလေးအတိုင်းတက်သွား၊ တစ်မိုင်လောက်သွားပြီးရင် ချောက်ကမ်းပါးကိုကူးတဲ့ တံတားလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သူနေတယ်”

ကျင်းဖုံးက ထင်းခုတ်သမားအား ဦးညွှတ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။

“အခုလို လမ်းညွှန်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ခဏနေပါဦးကွ”

ထင်းခုတ်သမားက ဟန့်တားလိုက်သည်။ ကျင်းဖုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ရှမ်းကျူးကို ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တာလဲကွ”

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှမ်းကျူးကို လူတစ်စုက ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်နေတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သတိပေးဖို့ လာခဲ့တာဗျာ”

“ဪ...သူ့ကို သတိပေးမလို့ကိုး၊ ဘယ်သူတွေက ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ မပြောပြနိုင်ဘူးလားဗျာ”

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၁၂၁

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက လူတွေပါ”

“ဟင်..တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ နာမည်ကြီးသိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုပဲ၊ သူတို့က ဘာကြောင့် သူများကို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ”

ထင်းခုတ်သမားတစ်ဦးသည် သိုင်းလောကအကြောင်း သိချင်နေခြင်းမှာ အံ့သြဖို့ကောင်းလှပေသည်။

ထိုအချက်ကို ကျင်းဖုံး မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရှမ်းကျူးက ဖော်ထုတ်မှာကိုကြောက်လို့ ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်တာပါဗျာ”

ထင်းခုတ်သမားက ခေါင်းရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလာလေသည်။

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းနဲ့ရှမ်းကျူးတို့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းထားကြတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းပြောတာ ယုံရခက်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ”

“ထားပါတော့၊ မင်းတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် သွားတွေ့လိုက်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ကျင်းဖုံးက ထင်းခုတ်သမားကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထင်းခုတ်သမားသည် ကျင်းဖုံး၏ကျောပြင်အား ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ ထင်းခုတ်သမား ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လျှောက်
လာခဲ့သည်။

ကျင်းဖုံးက ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့
ရောက်သွားသောအခါ အမှတ်မထင် ထင်းခုတ်သမားအား လှမ်း
ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ...

ထင်းခုတ်သမားမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့တိုင်...

သူက ထင်းခုတ်သမားနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးတောစဉ်းစား
ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်(ပ) ❖ ၁၂၃

သူကိုယ်တိုင်

တောလမ်းကလေးမှာ ရှေ့ဆက်သွားလေလေ၊ ဦးမော့လေ
လေဖြစ်သည်။

လေအေးများ တိုက်ခတ်နေသည့် တောင်မြင့်ပိုင်းသို့
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေ၏။

တောင်ပေါ်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ တဖြည်းဖြည်း နည်း
ပါးသွားလေသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တွေ့မြင်
ရသည်။ မြူခိုးများသည် ကျဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ထင်းခုတ်သမား ညွှန်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း
တောင်ပေါ်တက်လာခဲ့ရာ အတန်ကြာလျှင် သူရောက်ရှိနေသော
တောင်ကုန်းကြီး၏တစ်ဖက်တွင် နှိုင်းညိုညိုတောင် အမြင့်ကြီးတစ်
လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တောင်ကုန်းနှင့် တောင်ညိုကြီးကြား၌ နက်ရှိုင်းလှသည်
ချောက်ကမ်းပါးကြီးခံ၍ ချောက်ကမ်းပါးအား ကြိုးတံတားဖြင့် ဆက်
သွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူဝမ်းသာသွားသည်။

စိတ်ထဲမှနေပြီး ထင်းခုတ်သမားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောမိပြီး ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ကူးလိုက်လေသည်။

ချောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှ ဖြတ်ရသည်မှာ အသည်းယား ဖရာ ကောင်းလှသည်။

ရှမ်းကျူးအား သတိပေးလိုခြင်းကြောင့်သာလျှင် ကျင်းဖုံး က စွန့်စားဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြူခိုးများ ကျဆင်းနေသဖြင့် ကြိုးတံတား တစ်ဖက်ထိပ်ကို မမြင်ရချေ။

သူက တံတားလက်ရမ်းကို အားပြုရင်း လျှောက်လာရာ တံတား အလယ်သို့ပင် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ထိပ် မြူခိုးများကြားမှ အသံတစ်သံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ကြိုးတံတားကို ဖြတ် ချလိုက်မယ်၊ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျင်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါက ရှမ်းကျူးပေါ့ကွ”

“ဪ...ခင်ဗျားကိုး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတိပေးဖို့ လာ ခဲ့တာဗျ”

“ငါ မယုံဘူး၊ မင်းကို တိမ်နက်ရိုက်က လွှတ်လိုက်တာပဲ

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၂၅

ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း...မလိမ်နဲ့”

ကျင်းဖုံး ဒေါသသွားသည်။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ သတိပေးဖို့ လာခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား မယုံ ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ပြန်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နောက်လှည့်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ တော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းလာချင်တိုင်းလာပြီး သွားချင် တိုင်း သွားလို့ ရမလားကွ”

စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကြိုးတံတားမှာ သွက် သွက်ခါအောင် လှုပ်ရမ်းသွား၏။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား မတရားမလုပ်နဲ့”

သူက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

ကြိုးတံတားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားမည်ဆိုလျှင် အရိုးအသား ပင် ရှာတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

သူက စေတနာဖြင့် လာရောက်သတိပေးသော်လည်း ရှမ်း ကျူးမှာ သူ့အား ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားသည်ဟု ယူဆကာ အကြီး အကျယ် ဒေါသထွက်နေပေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တံတားထိပ်မှ ရယ်မောသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ် နေ၏။ တံတားမှာ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူ့မှာ

ပြုတ်ကျမလို ဖြစ်သွားသည်။

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ကဲ...ဒီဘက်ကို လာနဲ့”

မြို့နှင်းကြားမှ ရှမ်းကျူး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူက တံတားထိပ်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

မြို့ခိုင်းများ ကျဆင်းနေ၏။

တံတားထိပ်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မသဲမကွဲတွေ့မြင်ရ၏။ ကျင်းဖုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“စေတနာကို စော်ကားတဲ့လူ သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ရင်း ထိုလူထံသို့ ပြေးဝင်သွားကာ လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

ထိုလူမှာ နှင်းမြို့များကြား၌ ဖြုတ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် သူ၏နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၂၇

“မင်းက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာခဲ့တာကိုး”

ကျင်းဖုံး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏နောက်ကျောမှ ရပ်နေသူကို သေချာမြင်တွေ့လိုက်ရ လေ၏။

“ဟင်...ထင်းခုတ်သမားပါလား”

မှန်ပေသည်။ မြို့ခိုင်းများကြား၌ ရပ်နေသူမှာ ထင်းခုတ်သမားပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းခုတ်သမားက မချို့မချဉ် မျက်နှာထားဖြင့် မေးလာသည်။

“မင်းကို တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက လွှတ်လိုက်တာလား”

ကျင်းဖုံးက ပခုံးတွန့်ကာ...

“ကျုပ်သာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကဆိုရင် ခင်ဗျားသေတာ ကြာပြီ”

ထင်းခုတ်သမား သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းဟာ ငါ့ကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါယုံပါပြီ၊ ကဲ...ကဲ ငါ့နောက်လိုက်နဲ့ပါ”

စကားဆုံးလျှင် သူက လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ကျင်းဖုံး မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ထင်းခုတ်သမားက ပြုံး၍...

“မင်းက ရှမ်းကျူးကိုရှာဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်လားကွာ”

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းရှေ့မှာ ရှိနေပြီလေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက..”

သူ အံ့သြသွားလေ၏။

“မင်းတော်တော် အ၊ပါလား၊ ရှမ်းကျူးဟာ ငါ့ပဲပေါ့ကွ၊ ကဲ..

ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

ကျင်းဖုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး ထင်းခုတ်သမား(ဝါ)ရှမ်းကျူး နောက်သို့ လိုက်ပါ သွားလေတော့သည်။

တောင်ညိုကြီးပေါ်၌ ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံး ရှိလေတော့ သည်။

ရှမ်းကျူးလည်း ကျင်းဖုံးအား ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ခေါ် သွားလေ၏။

ကျောက်ဂူအတွင်း၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားရာ လင်း ထိန်နေ၏။

ကျောက်ဂူထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကျောက်ခုတင် တစ် လုံး၊ အခြားလူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်ကိုတွေ့ရှိ ရလေ

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၂၉

တော့သည်။

ရှမ်းကျူးက ချောမွတ်နေသည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ထိုင်ပါ”

ကျင်းဖုံးက ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ရင်း ရှမ်းကျူးအား မကျေမနပ်မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာလဲ”

ရှမ်းကျူး ရယ်လိုက်၏။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ မင်းပြောသလိုပဲ၊ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် လေကွာ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို စမ်းကြည့်ရတာပေါ့၊ ကူညီဟန်ဆောင် ပြီး ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ လူတွေရှိတယ် မဟုတ်လားကွ”

ကျင်းဖုံး ငေးငိုဉ်သွားသည်။

ဒေါသစိတ်များလည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ကွယ်ပျောက်သွား လေ၏။

ရှမ်းကျူးက သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်မိ သည်။

“ငါ့ကိုတော့ မင်းသိသွားပြီ၊ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ မသိ ဘူး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ပြောဦးမှပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျင်းဖုံးပါ”

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ဆီလာခဲ့တာလား”

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေလို့ ခင်ဗျားကို လာပြီး သတိပေးတာပါ”

ရှမ်းကျူး ပြီးသည်။

“သူတို့က ဘယ်လိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းဖုံးက ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြလိုက်၏။

ရှမ်းကျူး၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုံးအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ပန်ထင်းနဲ့ ဂူးယံတို့ သေဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားအကြောင်း မပြောဘဲ နေကြပေမယ့် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တာနဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်ကြတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့က အလွတ်မပေးဘဲ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျ”

ရှမ်းကျူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်းဟာ အများရှေ့မှာ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ ဒုစရိုက်

မျက်နှာစိမ်းညှောင့်သည်(ပ) ❖ ၁၃၁

လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြားမိပါတယ်”

“ဒါကြောင့် သေချာအောင် လိုက်လံစုံစမ်းနေတာ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်ကြားရတဲ့ သတင်းတွေ မှန်ကန်နေပြီပေါ့”

ကျင်းဖုံးက ရှမ်းကျူးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား”

ရှမ်းကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုံးမလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုံး စကားကြောင့် ရှမ်းကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အချိန်သုံးလလောက် လိုပါသေးတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်က သူ့ကို ဆုံးမလိုက်တာ ကြာပြီပေါ့”

ရှမ်းကျူးသည် တိမ်နဂါးဂိုဏ်းအား လုံးဝအရေးမစိုက်သည့် အသွင် ရှိနေသည်ကို ကျင်းဖုံး သဘောကျသွားမိလေတော့သည်။

ရှမ်းကျူးက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလာလေတော့သည်။

“သုံးလလုံးလုံး သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်နေမှာကို ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်း.. ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

သူသည် တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်နေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ ရှမ်းကျူး၏ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး အားကျနေမိသည်။

ရှမ်းကျူးက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ငါ့ကို အခုလို လာပြီး သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ပေါ့၊ မနက်ကျမှ မင်းသွားချင်ရာသွားပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ညမိုးချုပ် ခရီးထွက်ရန်မှာ မလွယ်ကူသဖြင့် လက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျ”

ရှမ်းကျူးနှင့်အတူ တစ်ရေးအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီညှိသည်(ပ) ❖ ၁၃၃

တိုက်ပွဲခေါ်သံ

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

အေးမြသော တောင်ပေါ်လေများ တသုန်သုန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်နေ၏။

ကျင်းဖုံးမှာ လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း၌ လဲလျောင်းရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူက တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၍ မလှမ်းမကမ်းမှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဂူဝယ်တိုင် ထိုးကျနေသည့် လရောင်ဖြင့် ရှမ်းကျူးသည် ခြေဖောက်နင်း၍ ဂူအပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။

“ညကြီး အချိန်မတော် သူ ဘာလုပ်မို့ပါလိမ့်”

တွေးတောရင်း လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ထို့နောက် ဂူပေါက်ဝဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားလျှင် ရပ်တန့်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

ရှမ်းကျူးက ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း အော်ပြောလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတော့မှပဲ ပုန်းမနေကြပါနဲ့ ထွက်လာကြပါ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းဖုံးက အမှောင်ရိပ်၌ ရပ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြားမှ ထွက်လာပြီး ရှမ်းကျူး ရပ်နေသော မြေကွက်လပ်ကို ရောက်ရှိလာသည်။

မျက်နှာစိမ်းနည့်သည်(ပ) ❖ ၁၃၅

လရောင်ဖြင့်...

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးတုတ်စုံ တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းကျူး ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ အဖော်တွေရောဗျ”

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကျုပ်က အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်လာရဦးမှာလား”

ရှမ်းကျူး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ လာတာကိုး”

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ...မင်း ဓားကို ထုတ်ပေတော့”

သူခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က မလိုအပ်ဘဲ ဓားကို ဘယ်တော့မှ မထုတ်ဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ သတိသာထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင်...

ဝတ်စုံနက်က ရှေ့သို့ တိုး၍ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်၌ တစ်တောင်သာသာခန့် ဓားနှစ်လက် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ၊ လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟူး”

ရှမ်းကျူး နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ဝဲဘက်မှ ကြိုးကွင်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာ၏။

သူ အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

“ယား”

ယာဘက်ရှိ ကျောက်တုံးများ နောက်မှ လူရိပ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ငြာသံပေး၍ သူ့အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လာသည်။

ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့ ဝိုင်းတိုက်နေကြပြီ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ် ကူညီရပါ့မလဲ”

ဂူပြင် ထွက်ရတော့မလို၊ ဆက်ပြီး ပုန်းအောင်းနေရတော့မလို ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌...

ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး သူ့အားကူညီနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

သူသည် သုံးဖက်သုံးတန်ညှပ်ပြီး တိုက်ခိုက်သည့်တိုင် ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ဝတ်စုံနက်သုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်

မျက်နှာစိမ်းနွယ်သည်(ပ) ❖ ၁၃၇

လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရုပ်ဖျက်ထားပေမယ့် မြစ်ဝါသိုင်းသုံးဖော်မှန်း ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

ဝတ်စုံနက်သုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဓားကိုင်ထားသော ဝတ်စုံနက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဟာ မြစ်ဝါသိုင်းသုံးဖော်ပဲကွ”

စကားဆုံးလျှင် မျက်နှာဖုံးတုကို ချွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လရောက်အောက်၌ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင် ပေါ်လွင်လာသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာဖုံးတုများ ချွတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ရှမ်းကျူး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့လူတွေပါ၊ ဘာကြောင့်များ ရုပ်ဖျက်ပြီး မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မရှက်ဘူးလား”

မှန်ပေသည်။

မြစ်ဝါသိုင်းသုံးဖော်သည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့အား သိုင်းလောကသားများက စန်းတုံး၊ စန်းလုံ၊ စန်းလီဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

စန်းတုံး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ရှမ်းကျူး မင်းဟာ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ချိန်းတဲ့ရက် မရောက်ခင် နောက်ကွယ်ကနေ ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်နေတာ ဘာသဘောလဲကွ”

သူ ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုဒုက္ခပေးရမှာလဲ၊ သူသာ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတာ”

“မင်းသာ သူ့အပေါ် မကောင်းကြံနေတယ်လို့ ပြောနေပါလား”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကြံစည်တယ်ပဲထားဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ရုပ်ဖျက်ပြီးလာကြတာ ဘာသဘောလဲဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် စန်းတုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့သည်။ သူက စန်းတုံးတို့သုံးဦးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“တစ်ချို့လူတွေဟာ လူအများ အထင်ကြီးအောင်နေပြီတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတတ်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို လူစားတွေပေါ့ဗျာ”

သူ၏စကားကြောင့် စန်းတုံးတို့ ဒေါသသွားကြလေတော့သည်။

ချောင်းကြည့်နေသော ကျင်းပုံးက သူ၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနုညိုသည်(ပ) ❖ ၁၃၉

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားတာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

သူ၏စကားသံသည် ရင်ထဲမှထွက်ပေါ်လာသော်လည်း နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကား မရှိခဲ့ပါချေ။

စန်းတုံးက ရှမ်းကျူးအား စူးရှစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ...မင်းက တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးမယ်လို့ ဝန်ခံနေပြီကိုး၊ ချိန်းတဲ့နေ့မရောက်ခင် ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းနဲ့ အနိုင်ယူချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ပြောနေကြပါတယ်၊ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ သူဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ပထမဓားသမားလို့ နာမည်ကျော်တာ၊ တကယ်ပဲ ပထမဓားသမားလားဆိုတာ စမ်းကြည့်ရအောင်”

စန်းတုံးကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းကျူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ခင်ဗျားတို့ လောက်တော်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေကြတာကိုး၊ ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျားတို့ မနာလိုဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် စန်းတုံးတို့ ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အော်ငေါက်ရင်း စိုင်းရဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ရှမ်းကျူးက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။

ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုကာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းနေလေသည်။

ချောင်းကြည့်နေသော ကျင်းဖုံးမှာ အားမလိုအားမရဖြစ် နေသည်။

“သူတို့ကို ဆုံးမပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ထိုစဉ် ရှမ်းကျူး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်က သုံးကွက် အသာပေးပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားတို့ အလှည့်ပဲ”

ကျင်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှမ်းကျူးက ပြန် လည်တိုက်ခိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်လွန်းလှပေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စန်းတုံးတို့သုံးယောက်မှာ တဏှာအတွင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ရှမ်းကျူးက တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၄၁

အကောက်ကြံခြင်း

ကျင်းဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှမ်းကျူး အနိုင်ရသွားပြီဖြစ်သည်။

စန်းတုံးတို့သုံးယောက် လူးလဲထလာကြလေသည်။

ရှမ်းကျူးက အနိုင်ရလိုက်သောလည်း ဆက်လက်တိုက်

ခိုက်ခြင်းမပြုသဖြင့် စန်းတုံးတို့ သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းကျူးက...

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြပါတော့

ဗျာ”

စန်းတုံး အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှမ်းကျူး...မင်းသတိထားနေ၊ ငါတို့အကြောင်း သိရမယ်”

စန်းတုံးက ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်

သွားလေသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြလေ

သည်။

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လို လူမျိုးတွေကိုယ်တိုင် အကျင့်ပျက်နေကြတော့ သိုင်းလောကအတွက် ရင်လေးစရာကောင်းနေပြီ”

ဟုပြောကာ ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စန်းတုံးတို့သုံးယောက် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး ပြေပေါ်သို့လဲကျသွားကြသည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူအံ့သြသွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားကြတာလိမ့်”

တွေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လရောင်ဖြာကျနေခြင်းကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်သာယာနေ၏။

မသင်္ကာဖွယ် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့်နေပြီးမှ စန်းတုံးတို့ထံ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားလေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၄၃

စန်းတုံးတို့သုံးယောက် မြေပေါ်တွင် ဆန့်ဆန်ကြီးလဲကျနေ

ပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

စန်းတုံးသည် ရုတ်ခြည်း လှုပ်ရှားလာပြီး ရှမ်းကျူး၏ရင်ဝ

ကိုခင်းနှစ်ဘက်ဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

စန်းလုံနှင့်စန်းလီတို့လည်း ခုန်ထလာသည်။

ရှမ်းကျူးအား အကောက်ကြဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အကောက်ကြဲလာကြမည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

“ခင်ဗျားတို့ ယုတ်မာလှချည်လား”

ပြောရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါသော်လည်း မလွတ်နိုင်တော့

ပါချေ။

“အား”

သူသည် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ဒဃီးဒဃိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

စန်းတုံး၏ခင်းတိုတစ်လက်က သူ၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ခဲ့ပြီး

စန်းလုံ၏လုံတိုသည် ကျောပြင်ကို ထိုးမိသွားလေသည်။

“သွားစမ်း”

စန်းလီ၏ကြိုးကွင်းသည် သူ၏ခြေထောက်ကို စွပ်မိသွား

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ ပြီးလျှင် သူကအော်ငေါက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် သူမြေ
ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“သေပေတော့”

စန်းလုံနှင့်စန်းတုံးတို့ ညာသံပေးရင်း ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ရှမ်းကျူးသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသော်လည်း
သူ၏ဆွဲအားကို မခံနိုင်သဖြင့် စန်းလီမှာ အပေါ်သို့မြောက်တက်ပြီး
သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ရှမ်းကျူးက လက်ဝါးဖြင့် ဆီးရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စန်းလီ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

စန်းလီ ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင် စန်းတုံးတို့ ရင်ထိတ်သွား
ကြသည်။

သို့သော် သူ့အား သုတ်သင်ပစ်ရမည်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချ
ထား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စန်းတုံးတို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

သူသည် ရှိသမျှအင်အား ထုတ်သုံး၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

မျက်နှာစိမ်းညှည်သည်(ပ) ❖ ၁၄၅

သို့သော်...

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ
လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မလွတ်စေနဲ့”

“ဝိုင်းထား”

ရုတ်တရက်...

ကျောက်တုံးများနောက်မှ အနက်ရောင်ဝတ်လူများ ပြေး
ထွက်လာကြသည်။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ့အား သုတ်သင်ရင်းလင်းပစ်
ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

သူသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ဆက်၍တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုဘဲ ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ လှည့်ပြေးလေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် ရှမ်းကျူးခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

စန်းတုံးတို့ လိုက်လာကြသည်ကိုမြင်လျှင် သူ့အတွက် စိုးရိမ်
သွားပြီး ကျောက်ဂူအပြင်သို့ထွက်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး...မြန်မြန်လာ”

အော်ပြောရင်း စန်းတုံးတို့ထံ ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါ်နေ
လိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန်းတုံးတို့သည် တောင်ပေါ်၌ ရှမ်းကျူးတစ်ယောက်တည်းသာရှိမည်ဟု ထင်မှတ်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းဖုံး ထွက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်ကာ မြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ဤတွင် စန်းလီ၏ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲ တည့်တည့်မှန်သွားလေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

စန်းလီမှာ မြေပေါ် ခွေလဲကျသွားလေသည်။

“မြန်မြန် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ”

စန်းတုံးက အော်ပြောရင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

တိမ်နက်ရိပ်စားသားများ နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ...

ရှမ်းကျူးမှာ အသက်ဘေးမှ တခဏ်လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၄၇

လျှို့ဝှက်သောနေရာ

ရှမ်းကျူးသည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံးက ပြေး၍ဖမ်းမလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ရှမ်းကျူးက...

“အထဲကို မြန်မြန်ဝင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေလေသည်။

ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး...အထဲကိုဝင်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ တော်ကြာသူတို့လိုက်ဝင်လာကြရင် အထဲမှာ ပိတ်မိနေလိမ့်မယ်”

“မြန်မြန်ဝင်စမ်းပါ”

အတင်းတိုက်တွန်းနေပြီး ပြေးဝင်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

ကိုယ့်ကိုယ်ပင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကျင်းဖုံးကို အားပြုထားရလေသည်။

ကျင်းဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကျင်းဖုံးက သူ့ကိုဖေးမကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ခုတ်၊ ကျောက်စားပွဲနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ အစီအရိရှိနေသည့် နေရာကိုဖြတ်ကျော်၍ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

အတွင်းဘက်သို့ ဝင်မိလေလေ ဂူကြီးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလာလေလေပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး...

လူတစ်ရပ်ပင် မလွတ်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဝင်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဝင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

မှန်ပေသည်။

ရှေ့တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ဟုံး ပိတ်ဆို့နေသည်။

“ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ပစ်လိုက် မြန်မြန်လုပ်”

ကျင်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျောက်တုံးကြီးကို...”

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(၁) ❖ ၁၄၉

“မြန်မြန် ဖယ်လိုက်စမ်းပါ”

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းချသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အစ်ကိုကြီး သဘောပဲ”

ရှမ်းကျူးကို နံရံ၌ သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်အောင် ကျော့မှီသည့် အနေအထားဖြင့် ချပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်...

ကျောက်တုံးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်၍ ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ ကြီးမားလေးလံလှသည့်တိုင် အလွယ်တကူပင် ရွေ့လျားသွားသဖြင့် ကျင်းဖုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျောက်တုံးကြီးသည် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“အထဲဝင်ကြမယ်”

ကျင်းဖုံး ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ရှမ်းကျူးအား ဖေးမ၍ အပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်သို့ ရောက်လျှင်...

ကြီးမားလှသည့် လိုဏ်ဂူခေါင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း၌ ဂူပေါက်လေးများ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဂူပေါက်ကို မြန်မြန်ပိတ်လိုက်”

ရှမ်းကျူး အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံးက အပေါက်မှ တိုးထွက်၍ ကျောက်တုံးကြီးကို အားစိုက်ဆွဲကာ အပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင်...

စန်းတုံးတို့လူစုသည် သူတို့အား မျက်ခြည်ပြတ်သွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော်...

ရှမ်းကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ကျလာသည့် သွေးစက်များကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မကြာမီပင် ကျောက်တုံးကို ဖယ်ရှား၍ နောက်မှ လိုက်လာကြမည်မှာ သေချာလှပေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျင်းဖုံးက ရှမ်းကျူးကို မေးလိုက်သည်။

ရှမ်းကျူး၏တုံ့ပြန်သံကို မကြားရသဖြင့် သတိပြုကြည့်လိုက်ရာ သတိလစ် မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟိုက်...ဒုက္ခပဲ”

ကျင်းဖုံး ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားသည်။

ဤလိုက်ဂူကြီး အကြောင်း ရှမ်းကျူးသာလျှင် သိမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ယခု ရှမ်းကျူး မေ့မြောနေပြီဖြစ်ရာ မည်သို့ဆက်လုပ်ရ

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၅၁

မှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ်...

အပေါက်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သူတို့ ဒီအထဲကို ဝင်သွားကြတာပဲ”

“သေသေချာချာ လိုက်ရှာစမ်း”

“ဟာ...ဒီမှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိတ်ဆို့နေပါလား”

“သွေးစက်တွေကလဲ ကျောက်တုံးနားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတာပဲ”

“ဧကန္တ ကျောက်တုံးနဲ့ ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ထားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျောက်တုံးကို ဖယ်လိုက်ဟေ့”

အသံဗလံများနှင့်အတူ ကျောက်တုံးကြီး တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ကျင်းဖုံး မနေနိုင်တော့ပါ။

ရှမ်းကျူးကို ပန်းပေါ်ထမ်း၍ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဂုန်း”

ကျောက်တုံးကြီး ရွေ့လျားသွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ ဂူပေါက်ထဲ ဝင်လာကြလေသည်။

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အချို့မှာ ရှမ်းကျူးတို့ကို တွေ့မြင်သွားကြလေပြီ။

“ဟိုမှာ တွေ့ပြီဟေ့”

“လိုက်ကြ”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

ညာသံပေး၍ တရုတ် လိုက်လာကြ၏။

ကျင်းဖုံးလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ အနီးဆုံး ရှိ ဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းသို့ စွပ်ခနဲ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အလုပ်ကြမ်းကို အမြဲတမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အပင်ပန်းခံနိုင်၏။

အမောခံနိုင်လေသည်။

ရှမ်းကျူးကို ထမ်းပြီး ပြေးနေသော်လည်း ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြေးသွားနိုင်ခဲ့လေ၏။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားတို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာကြလေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် ရုပ်နားရန် လုံးဝစိတ်မကူးနိုင်ပါတော့ချေ။

ရှေ့သို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေရာမှ ဂူပေါက်များကို တွေ့

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၅၃

ခြင်ရပြန်၏။

ကျင်းဖုံးက ဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးပြန်လေတော့သည်။

နောက်မှ လိုက်လာသည့် ခြေသံတို့က ထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။

ခြေလှမ်း သုံးဆယ်ခန့် ပြေးမိသောအခါ နောက်ထပ် ဂူပေါက်တို့ကို တွေ့ရပြန်၏။

သူက လုံးဝမရပ်နားဘဲ အနီးဆုံး ဂူပေါက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြန်၏။

ရှေ့၌ ဂူပေါက်များ မကြာခဏ တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ တွေ့ရလေတိုင်း ကျင်းဖုံးက စဉ်းစားမှု မပြုဘဲ အနီးဆုံး ဂူပေါက်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

သုတ်ခြေတင် ပြေးလာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း မောပန်းနွမ်းနယ်လာလေသည်။

မည်သည့်နေရာကို ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်း သူ မသိသေးချေ။

မပြေးနိုင်တော့သည့်အဆုံး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သောအခါ အရှေ့ဘက်၌ အလင်းရောင်တစ်ချို့ ထွက်ပေါ်နေပြီး အေးမြသည့် လေများကို ထိတွေ့ခံစားမိလေသည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လာမိသောအခါ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားလေသည်။

“ဟင်”

သူ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

အကြောင်းမှာ...

ဂူအပြင်ဘက်၌ စိမ်းလန်းသော တောတောင်ရေမြေ သဘာဝရှုခင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက်၌ ရောင်နီဖျို အနံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးစင်စင်လင်းတော့မည် ဖြစ်သည်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့် လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှ လွတ်မြောက် လာပြီဖြစ်၍ ကျင်းပုံး ဝမ်းသာသွားပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား လိုက်၏။ ထိုစဉ် ရှမ်းကျူးမှာ တအင်းအင်း ညည်းညူ၍ လူးလွန့် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

သူဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရှမ်းကျူးအား ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျူးသည် သတိရလျှင်ရချင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူး ကလေးတစ်ခုကို နှိုက်ယူ၍ ဘူးထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး သောက်ချလိုက်၏။

ရှမ်းကျူးသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ သည်။

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၅၅

ကျင်းပုံးအား ကြည့်ကာ...

“ဒါ တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

ကျင်းပုံး ဝိုင်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဒီနေရာမှာ နေတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီး မသိဘူး လား”

“ငါက ကျောက်ဂူပေါက်ကို တမင် ကျောက်တုံးနဲ့ ပိတ် ထားတာ၊ အပေါက်ကို ဖွင့်ထားရင် တစ်ဖက်ကို ဝင်ကြည့် ဖြစ်မှာစိုး လို့ အထဲမှာ ဂူပေါက်တွေ အများကြီးထဲ ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်လို့ ရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ကျင်းပုံး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်၏။

“ငါ သုံးကြိမ်လောက် ကြိုးစားပြီးပြီ၊ ပြန်ထွက်လို့ မရနိုင် တာနဲ့ မဝင်မိအောင် ကျောက်တုံးနဲ့ အပေါက်ကို ပိတ်ထားတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့မိပြီဗျ”

“မင်းက လိုဏ်ဂူထဲက ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး ရောက်ဖူးလိမ့်မယ် ထင်နေတာ”

“ငါ မရောက်ဖူးဘူးကွ”

သူတို့သည် အလွန်နက်ရှိုင်းသည့် တောအုပ်ကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အရပ်လေးမျက်နှာတွင် မိုင်းညိုညို၊ တောင်တန်းကြီးများ က ကာဆီးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းကျူး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။
 “ငါတို့ လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ပြီကွ”
 ကျင်းဖုံးက...
 “ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစ်ကိုကြီး”
 ရှမ်းကျူးက...

“အခုလောလောဆယ် ငါတို့တွေ အေးအေးဆေးဆေး နေ
 လို့ရမယ့် နေရာတစ်ခုခုကိုရှာဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ကျန်တာကတော့
 နောက်မှပဲ ဆက်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ရှမ်းကျူး၏စကားဆုံးလျှင် ကျင်းဖုံးက...
 “ကောင်းပြီလေ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောသလို စိတ်ချရတဲ့ နေရာ
 ကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါစို့လား”
 စကားဆုံးလျှင် ရှမ်းကျူးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 တောအုပ်အတွင်းသို့ ဆက်၍ တိုးဝင်သွားလေသည်။

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၁၅၇

သဘာဝ အကျဉ်းသား

အရှေ့ဘက်၌ နေထွက်လာသည်။
 ကျင်းဖုံးတို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးရက်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့
 ပြီ ဖြစ်သည်။
 သုံးရက်အတွင်း တောအုပ်ထဲ၌ ဝါးတံတစ်လုံး ဆောက်လုပ်
 နိုင်ခဲ့သည်။
 စားနပ်ရိက္ခာအတွက် ယုန်ကလေးများ၊ သမင်ကလေးများ
 ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။
 တောအုပ်အတွင်း၌ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်း
 အတွင်းမှ ငါးများ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။
 စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အဝဝကို ကျင်းဖုံး
 က ခိုင်ခံ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
 ရှမ်းကျူးမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား အခြေအနေ ဆိုးရွားလာခဲ့လေ
 သည်။

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်နေ့ ကျင်းဖုံးက ထောင်ချောက်ဖြင့် ဖမ်းမိခဲ့သော သားကောင်ကိုထမ်းပိုးပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ ဝါးတဲလေး အနီးသို့လျှောက် လာရာ ရှမ်းကျူးသည် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျင်းဖုံး ကပျာကယာ ပြေးသွားလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ထွက်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော် လာမှ ထွက်ပေါ့”

သူပြီးလိုက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာနေရတာ ကြာတော့ ပျင်းလာတာနဲ့ အပြင် ထွက်တာပါကွာ၊ ငါ့ညီလဲ အတော်ပင်ပန်းရောပေါ့၊ ဒီနေ့ ငါ့ညီကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်”

“အစ်ကိုကြီး ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောရင်လဲ ရတာပဲမဟုတ်လား၊ က...အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်”

ကျင်းဖုံးက သူ့ကို ဖေးမကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ သည်။

သူ့အား ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ”

ကျင်းဖုံးက မေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျူးက အဖြေပြန်မပေးသေးဘဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် လေသည်။

ပြီးနောက်...

မျက်နှာစိမ်းညှပ်သည်(ပ) ❖ ၁၅၉

“ငါ့ညီ-ရှေ့တိုးခဲ့စမ်းပါ”

ကျင်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရှေ့တိုးထွက်လိုက်လေ တော့သည်။

ရှမ်းကျူးသည် ကျင်းဖုံး၏ အရိုးအဆစ်များကို စမ်းသပ် ကြည့်ပြီး လွန်စွာမှပင် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ငါ့ညီဟာ သိုင်းပညာသင်လို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ကျင်းဖုံးက အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ထိတ်လန့်နေမိသဖြင့် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“မသင်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ရှမ်းကျူး မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“မသင်ချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

ကျင်းဖုံး မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ရှမ်းကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု ရှိမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး ရိပ်မိပါတယ်”

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သိုင်းမသင်ချင်တဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ်”

ရှမ်းကျူး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုကြီးကို ပြောပြပါလား”

ကျင်းဖုံးက တွေဝေသွားလေသည်။

ပြီးမှ...

“အစ်ကိုကြီးက သိချင်တော့လဲ ကျွန်တော်ပြောပြရမှာပေါ့”

ရှမ်းကျူးက ကျင်းဖုံး ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၆၁

လမ်းခွဲ

ကျင်းဖုံး ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီး ရှမ်းကျူး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အင်း... ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးပေါ့”

ကျင်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

ရှမ်းကျူး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါထက် မင်း ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းပညာ မသင်ချင်တာလဲ”

ကျင်းဖုံးက...

“အေးချမ်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ၊ ဒီသိုင်း ပညာကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် မသင်ချင်တာပေါ့”

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းကျူး ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်သေးပါဘူး ညီလေး၊ တကယ်လို့သာ မင်း သိုင်း ပညာတတ်မြောက်ထားရင် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပေါ့၊ အခု မင်းက သိုင်းပညာ မတတ်တော့ ရန်သူ လက်က ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ် မဟုတ် လား”

ကျင်းဖုံး တွေဝေသွားလေသည်။

ရှမ်းကျူးက...

“မင်းအဖေ ပြောပြတဲ့ ပညာမဲ့ကျမ်းဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ပါးပဲ၊ တကယ်လို့ မင်းသာ တတ်မြောက်ထားရင် ဒီလူယုတ်မာကို ကောင်းကောင်းသုတ်သင်နိုင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကလဲ မင်းကို သိုင်းပညာရဲ့ အခြေခံ သဘောတရားတွေကို သင်ကြား ပေးမှာပါ၊ ဒါဆိုရင် မင်းဟာ ရန်သူကို သွေးကြွေးဆပ်လို့ ရပြီပေါ့”

ရှမ်းကျူး၏စကားကြောင့် ကျင်းဖုံး အားသစ်များ တိုးဝင် လာသည်ဟု ခံစားလိုက်မိ၏။

ရှမ်းကျူးက ကျင်းဖုံးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ညီလေး၊ သိုင်းပညာသင်မယ် မဟုတ်လား”

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချ၍ ကျင်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သင်ပါ့မယ်”

သိုင်းပညာတတ်မြောက်မှသာလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူကို သတ် ဖြတ်သွားသော ရန်သူကို သုတ်သင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာစိမ်းနွဲ့သည်(ပ) ❖ ၁၆၃

ရှမ်းကျူး ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုနေ့မှစ၍...

ကျင်းဖုံးမှာ ရှမ်းကျူးထံမှ သိုင်းပညာများ သင်ကြားလေ တော့သည်။

ဆယ်ရက်...။

ဆယ်ရက်ဟူသော အချိန်အတွင်း ကျင်းဖုံးသည် ရှမ်းကျူး ထံမှ သိုင်းပညာ အတော်တော်များများ တတ်မြောက်ခဲ့လေတော့ သည်။

ကျင်းဖုံးမှာလည်း ရှမ်းကျူးအား ကျေးဇူးတင်နေမိလေ တော့သည်။

သိုင်းပညာတတ်မြောက်လျှင် ရန်သူအား ရှောင်ပြေးနေ စရာမလိုဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရမည် ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်...

ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကား ဆန်းကျယ်လွန်းလှပေ လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ရှမ်းကျူး၏အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားလာ လေသည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှမ်းကျူး နေကောင်းသွားမှ ဆက်၍ သင်ကြားသွားမည် ဖြစ်သော်လည်း ထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ပို၍ ဆိုးရွားလာသဖြင့် ထပ်၍ သင်ကြားနိုင်မည့် အရိပ်အယောင် မရှိတော့ပါချေ။

“အဟွတ်..အဟွတ်”

ရှမ်းကျူး၏ ချောင်းဆိုးသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ် လာသည်။

မီးပုံတွင် ရေခွေးကျူနေသည့် ကျင်းဖုံး ပင့်သက်ရှိုက်လိုက် သည်။

ချက်ချင်းပင် ရှမ်းကျူးထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေတော့ သည်။

ရှမ်းကျူးသည် အရိုးပေါ် အရေတင် ပိန်ချုံးနေပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ချောင်းအဆက်မပြတ် ဆိုးလိုက်ရသောကြောင့် မောသွား ဟန် ရှိလေ၏။

မျက်လုံးမှေး၍ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေလေသည်။

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ရေခွေးတစ်ခွက်လောက် သောက်မလားဟင်”

ရှမ်းကျူးက...

“ညီလေး”

“ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

မျက်နှာစိမ်းနည်းသည်(ပ) ❖ ၁၆၅

“ညီလေး၊ ဒီက ထွက်ခွာသွားရင် တိမ်နက်းဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆုံးမပါ”

ကျင်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်၊ ကဲ.. အစ်ကိုကြီး မောနေပါဦးမယ်၊ အနားယူလိုက် ပါဦးနော် အစ်ကိုကြီး”

“ညီလေး၊ သူ့ကို..”

ကျင်းဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်ဆုံးမမယ့်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ရှမ်းကျူး ကျေနပ်သွားဟန်ရှိ၏။

မျက်လုံးမှိတ်၍ ငြိမ်နေ၏။

ကျင်းဖုံးက ပင့်သက်ရှိုက်၍ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့လေတော့ သည်။ ရှမ်းကျူး ကြာကြာနေရတော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည် ထားလေသည်။

အကယ်၍ ရှမ်းကျူး သေဆုံးသွားခဲ့ပါလျှင် လူသူကင်းမဲ့ သည့် တောတောင်ထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ လိမ့်မည်။

“အစ်ကိုကြီး မသေရဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြင်ဘက်တွင် လေအေးများ တိုက်ခတ်နေသည်။
ကောင်းကင်ပေါ်၌ မိုးသားတို့ အုံ့ဆိုင်းနေ၏။
မကြာမီပင် မိုးရွာချတော့မည့်အသွင် ရှိလေသည်။
ရုတ်တရက်...

ကျင်းဖုံးမှာ စမ်းချောင်းထဲ၌ ချထားသော မြွှားများကို သတိ
ရလာလေ၏။

မိုးသည်းထန်စွာရွာလျှင် တောင်ကျရေများ ဒလဟော
ဆင်းလာတတ်သဖြင့် ငါးဖမ်းသည့် မြွှားများ မျှောပါသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ရှမ်းကျူးအား...

“အစ်ကိုကြီး၊ မြွှားတွေကို ကျွန်တော်သွားဖော်လိုက်ဦးမယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

စကားဆုံးလျှင် စမ်းချောင်းလေး ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ရှမ်း”

ဟူသော မိုးချုန်းသံများ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“ဝေါ-ဝေါ”

မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကျဆင်းလာပြီး လေပြင်းများလည်း
တိုက်ခတ်လာ၏။

ကျင်းဖုံးက...

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၆၇

“ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းကာ စမ်းချောင်းထဲ ဒရောသောပါး ဆင်း၍ ငါး
ဖမ်းမြွှားများကို ဆယ်တင်လိုက်၏။

ကျင်းဖုံး အပြေးအလွှား ဆယ်တင်နေစဉ်မှာပင် တောင်ကျ
ရေများ အလုံးအရင်းများဖြင့် ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ရေစီးမှာ အရှိန်ပြင်းလွန်းလှသဖြင့် ချောင်းထဲ၌ ဆက်မနေ
ရဲတော့ဘဲ ကုန်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြေးရလေတော့သည်။

မြွှားများကို စုစည်းရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်လိုက်
လေသည်။

မိုးကား မည်သည့်အကြောင်းမှန်း မသိဘဲ အမြီးကြီးစွာ
ရွာသွန်းနေ၏။

ကျင်းဖုံး တစ်ကိုယ်လုံး စိုနစ်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်း
လာလေ၏။

ထို့ကြောင့်...

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါပြန်မှပဲ၊ အိမ်မှာလဲ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့တာ”

ဟု ညည်းကာ မြွှားများကို ယူဆောင်၍ တဲအိမ်ကလေး ရှိ
ရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးမှာ တဲအိမ်ကလေး ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

မိုးသံလေသံမှ လွဲ၍ တဲအိမ်ကလေးမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ကျင်းဖုံး အော်ခေါ်လိုက်၏။

အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။

ကျင်းဖုံးမှာ အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ရှမ်းကျူးအား ချထားသော ကွပ်ပျစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဪ...အစ်ကိုကြီးက အိပ်ပျော်နေတာကိုး၊ အင်း...ဒီလောက်အေးနေတာ ဖျားတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောကာ သူ၏အင်္ကျီအား ချွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ရှမ်းကျူးအား သွားရောက်ချုံ့ပေးလိုက်လေတော့၏။

ရှမ်းကျူးကား မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေ၏။

“အစ်ကိုကြီး”

သူက ရှမ်းကျူးအားကြည့်၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းကျူးကား တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ပါချေ။

သူက စိုးရိမ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်...

ရှမ်းကျူး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်(ပ) ❖ ၁၆၉

“ဟင်”

ရှမ်းကျူး၏လက်များ အေးစက်နေသဖြင့် သူအံ့သြသွားလေသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ရှမ်းကျူး တစ်ကိုယ်လုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်၏။

ရှမ်းကျူး၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေလေသည်။

ရှမ်းကျူးကား သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ရှမ်းကျူးအား ကြည့်ရင်း ကျင်းဖုံး မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

ထို့နောက်...

“အစ်ကိုကြီး”

ဟု ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏အော်ဟစ်လိုက်သော အသံမှာ မိုးသံလေသံများကြားမှ ထိုးဖောက်၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လွတ်လမ်း

တစ်လ...။

တစ်လဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ရှမ်းကျူး သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာလည်း တစ်လတင်းတင်းပင် ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုံးသည် တစ်နေ့မှ မေ့မရအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ရှမ်းကျူးအား အချိန်တိုင်းပင် သတိရနေလေသည်။

သူသည် ထိုင်နေရင်း တွေးမိတွေးရာကို တွေးနေလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၇၁

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ရောက်အောင် ထွက်ပေါက်ရှာရမယ်”

ဟု တွေးမိသည်နှင့် တဲအိမ်ကလေး အတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် အထီးကျန်စွာဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်သွားလာခဲ့ရာ မကြာမီ ချောက်ကမ်းပါး၏ နှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှနေ၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူတွေးထင်ထားသလို မဟုတ်ပါချေ။

မည်သည့်နေရာကြည့်ကြည့် မြင့်မားသော တောင်များ၊ မိုင်းညို၊ နေသော တောင်တန်းများနှင့် တောများသာ ရှိ၏။

ကျင်းဖုံး ခေါင်းခါလိုက်၏။

ထို့နောက်...

“အင်း”

ဟု သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

သူမှာ အတော်ကလေး စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

လူ့လောကနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည့် အထိကျန်

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကမ္ဘာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် လွတ်မြောက်ရာ လမ်းကြောင်းကို ကြိုးပမ်း၍ ရှာနေလေ၏။

သို့သော်...

လွတ်မြောက်ရာ လမ်းစကို ရှာဖွေမိသော်လည်း စိတ်ကျ သည်မှလွဲ၍ ထူးခြားမှု ရှိမလာခဲ့ပါချေ။

ကျင်းဖုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးဝတွင် သူ သည် ထိုင်ရင်း မိမိဘဝကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေသည်။

“အင်း...ဒီထဲမှာသာ ငါပိတ်မိနေရင် ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ငါ့အဖေရဲ့ ရန်သူနဲ့ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းကို ဘယ်လိုမှ လက်စားချေလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေပြောတဲ့ ပညာမဲ့ကျမ်းကို လိုက်ရှာမယ်”

ဟုတွေးတောရင်း အဝေးသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။

ထိုသို့ အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ သူငယ်စဉ်ဘဝက ပုံရိပ် များသည် လှမ်းဆွေးစွာဖြင့် သူ၏မျက်စိထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင် လာသည်။

သူ တောင်ခြေရွာမှာနေစဉ် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ရွှင် စွာနေထိုင်ခဲ့ကြသည်ကို တွေးတောရင်း ဝမ်းနည်းလာမိလေသည်။

သူက ယင်းသို့တွေးတောရင်း မိမိတို့ဘဝကို ဖျက်ဆီးသွား

မျက်နှာစိမ်းနုညိုသည်(ပ) ❖ ၁၇၃

သောရန်သူကို အမှုန့်ချေချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

“တောက်...တစ်နေ့ကျရင် ငါ့အဖေအတွက် ငါတို့ဘဝအ တွက် ခင်ဗျားကို လက်စားချေရမယ်၊ အလှည့်ကျမနွဲ့စတမ်းပေါ့ဗျာ”

ဟုသူက အသံထွက်အောင်ပင် တိုင်တည်ပြောဆိုလိုက် လေသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် အတန်ကြာမှ...

“အင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ထိုင်ရာမှထိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းဖုံးသည် တဲအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာမိ လေသည်။

အတန်ကြာအောင် လှမ်းလာမိသောအခါ ဝဲဘက်တစ်နေ ရာမှ တောင်ကြားလမ်းလေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ သည်။

သူလျှောက်လာစဉ်က သတိမပြုမိဘဲ ယခုမှ သတိပြုမိ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက သေချာစွာကြည့်၍...

“ဟင် လမ်းကလေးတစ်ခုပါလား၊ ဘယ်ကိုရောက်မယ် မပြောတတ်ဘူး”

ထို့ကြောင့် သူစိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့၍လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့်အကြာတွင် ရှေ့မှမြင်လိုက်ရသော
မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

အဝေးတွင် စီးခိုးများ တလူလူလွင့်ထွက်နေသည့် ရွာက
လေးတစ်ရွာကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ထို့ကြောင့် သူသည် အတိုင်းမသိအောင် ဝမ်းသာနေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

နှုတ်မှလည်း...

“ဟုတ်ပြီကွ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ လွတ်လမ်းကိုရှာတွေ့ပြီ၊ ငါ့အဖေ
ရယ်၊ ငါ့အစ်ကိုကြီးရှမ်းကျူးအတွက် ငါလက်စားချေလို့ရပြီကွ၊ ငါ
လည်း လူ့လောကရဲ့သာယာမှုကိုရတော့မယ်ကွ”

ဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကျင်းဖုံးသည် အထီးကျန်ကမ္ဘာထဲ၌ ဝိတ်မီနေခဲ့ရာမှ
မမျှော်လင့်ဘဲ လူ့လောကထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့
သည်။

မျက်နှာစိမ်းညှပ်သည်(ပ) ❖ ၁၇၅

ရေစက်မကုန်

လေပြည်လေညင်း ဝေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာလေတော့
သည်။ပန်းရနံ့များသည် လေပြည်လေညင်းထဲတွင် ရောလျှက်နေ
သောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်နေလေသည်။ကျင်းဖုံးသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။အထီးကျန်ကမ္ဘာမှ လွတ်မြောက်လာခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်နေမိ၏။

သို့သော်...

တောလမ်းတစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် ပျော်ရွှင်မှုများ ရုတ်
ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

တောလမ်းကလေးပေါ်၌ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ထိကျပိတ်
ဆို့နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ညည်းညူသံထွက်ပေါ်
နေသံကို သူက အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“ဟင်”

ကျင်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပိတ်ဆို့နေသော သစ်ပင်ကြီးအနီးသို့ လျင်မြန်စွာချဉ်းကပ်
သွားလိုက်မှ တစ်ဘက်ရှိ လမ်းပေါ်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးရှိနေသည်
ကို သူသတိပြုမိသွားလေသည်။

ထိုမြင်းလှည်းအနီး၌ လူတစ်ယောက်လဲကျနေပြီး ညည်း
ညူနေသည်။

ကျင်းဖုံး အံ့သြသွား၏။

စိတ်ထဲမှလည်း...

“လူတစ်ယောက်ပါလား၊ အသက်ရှင်နေသေးတာပဲ၊ သူ့ကို
ကူညီမှဖြစ်မယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးကိုခွကျော်၍ တစ်
ဘက်လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လဲကျနေသူထံ ပြေးသွားပြီးဖေးမလိုက်လေတော့
သည်။

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်(ပ) ❖ ၁၇၇

လဲကျနေသောသူမှာ အသက်မျော့မျော့လေးသာ ကျန်ရှိ
တော့သည်။

သူ့ကို လူတစ်ယောက်က ထွေးဝိုက်ဖမ်းမလိုက်သည်ကို
သတိပြုမိလျှင်...

“သခင်မလေးကို ဖမ်းသွား...”

ဟု အားယူ၍ပြောနေသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“ဘယ်သူတွေ ဖမ်းတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုလူက...

“တိမ်နဂါးဂိုဏ်း...”

ဟုကြိုးစား၍ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး ဇက်ကျိုး
ကျသွားလေသည်။

ကျင်းဖုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူက အလောင်းအားကြည့်ကာ...

“လက်စသတ်တော့ တိမ်နဂါးဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်ကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ချရင်း ထိုလူ၏အလောင်းအား မြေမြှုပ်ပေး
လိုက်လေသည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံးသည် မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူသည် မြို့အားပတ်ကြည့်ရင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ဝမ်းဗိုက်ဟာနေကြောင်း သိလာရလေသည်။

ဝမ်းဗိုက်မှာ တကြုတ်ကြုတ်နှင့် ဆာလောင်လာသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ သူလှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ညမိုးချုပ်ကာစမို့ ဆိုင်ထဲ၌လူများ ပြည့်ကျပ်နေလေသည်။

ကျင်းဖုံး စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ထိုင်စရာနေရာရရှိဖို့တောင် မလွယ်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟိုအစ်ကိုလေးခင်ဗျာ...ဒီဘက်မှာ နေရာရှိပါတယ်၊ ဒီကို ကြွပါခင်ဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုံး ချက်ချင်းလှမ်းသွားမိလေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ကျင်းဖုံးအား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ အလိုရှိသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အမျိုးအမည်များ မေးမြန်းပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မကြာမီပင်...

သူမှာကြားထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိ

လာလေသည်။

ထိုစဉ်...

လူရွယ်တစ်ယောက်က သူထိုင်နေသောစားပွဲအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူရွယ်သည် သူ့ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အတော်ကြီးပင် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ခုံ၌ မထိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင်ရပ် ကြည့်နေလေသည်။

ကျင်းဖုံးမှာ သူ့ကိုကြည့်နေသည်ကို မသိဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အားရပါးရ စားသောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

လူရွယ်သည် အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သေချာသွားဟန်ဖြင့် သူ့စားပွဲသို့ လျှောက်လာလေသည်။

သူ့အား အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မင်း ကျင်းဖုံးမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် ကျင်းဖုံး ထိတ်လန့် တကြားဖြစ်သွားလေသည်။

အလျင်အမြန် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားရှိသည့် လူငယ်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် သေသေချာချာမကြည့်မိ၍ သိပ်မမှတ်မိပါချေ။
ထိုလူရွယ်က...

“မင်း ငါ့ကိုမှတ်မိလား၊ ငါက...”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

ကျင်းဖုံးက...

“မင်းက ကျုံးလွေ မဟုတ်လား”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။

လူငယ်က...

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ မင်း ငါ့ကိုမှတ်မိသေးလို့ တော်သေးတာ

ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံးသည် ကျုံးလွေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ

သွားပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျုံးလွေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ကျင်းဖုံးအားကြည့်ကာ...

“ကျင်းဖုံး မင်းဘာရှာနေတာလဲကွ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံးက ကျုံးလွေအား အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက်

သည်။

ထို့နောက် ကျုံးလွေအားကြည့်ကာ...

“လူကျောက်ရီနဲ့ မယုံထင်းရော မမြင်ပါလားကွ၊ သူတို့ မပါ

မျက်နှာစိမ်းနည့်သည်(ပ) ❖ ၁၈၁

ဘူးထင်တယ်”

ကျုံးလွေ၊ လူကျောက်ရီနှင့်မယုံထင်းတို့သည် အမြဲမခွာ
တတွဲတွဲ ရှိနေကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ကျုံးလွေကိုတွေ့ရလျှင် လူကျောက်ရီတို့ကို တွေ့ရ
မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းဖုံး၏ အမေးစကားကြောင့် ကျုံးလွေ မျက်နှာညှိုးကျ
သွားလေသည်။

ကျင်းဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ကျုံးလွေအားကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ၊ သူတို့က မင်းနဲ့မလိုက်...”

သူ၏စကား ပြီးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရချေ။

ကျုံးလွေက ကြားဖြတ်၍...

“သူတို့ သေကုန်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံးက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

“ဟင်”

ဟု လွတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သူ၏အသံကြောင့် စားသောက်နေကြသူများ လှမ်းကြည့်

လာသည်။

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းဖုံး ကယျာကယာဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ရလေသည်။
ထို့ပြင်...

ကျုံးလွေတွင် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေပြီဟု ရိပ်မိလိုက်၏။
ထို့ကြောင့် ကျုံးလွေအား...

“လာ...သူငယ်ချင်း တို့တတွေ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေး
ဆေးဆေးသွားပြီး စကားပြောရအောင်ကွာ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စားသောက်ခများအား ကျသလောက်ရှင်းလိုက်
သည်။

ပြီးလျှင် ကျုံးလွေကိုခေါ်၍ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ နှစ်
ယောက်သား ပြန်၍ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဤမြို့ကလေးသည် ကျင်းဖုံးအတွက် နေရာစိမ်း၊ ဒေသ
စိမ်းဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အေးအေးဆေးဆေး ရှိမည့်နေရာ မရှာတတ်သဖြင့် သူတို့
နှစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းတစ်ခုအား ငှားလိုက်သည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း အခန်းထဲပို့ပေးရန် မှာ
ကြားလိုက်သည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ အခန်းထဲရောက်လာသည်နှင့် တံ
ခါးပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မျက်နှာစိမ်းညှည်သည်(ပ) ❖ ၁၈၃

ကျုံးလွေအား ကြည့်ကာ...

“ကဲ...သူငယ်ချင်း အားရပါးရ စားပေတော့၊ ဒီနေရာဟာ
စားသောက်ဆိုင်လို လူမရှုပ်ဘူးကွ”

ဟုရယ်ပြီး ပြောသည်။

ကျုံးလွေက မရယ်နိုင်ပါချေ။

သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စားစရာ
များကို စတင်စားသောက်လိုက်သည်။

အစပိုင်းတွင်...

မစားချင်စားချင်ဖြင့် ခပ်နှေးနှေးစားနေရာမှ နောက်ပိုင်း
တွင် ခံတွင်းတွေ့သွားဟန်ဖြင့် အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ရာ
တခဏအတွင်းမှာပင် တက်တက်စင်အောင် ပြောင်လက်သွားလေ
တော့သည်။

ကျုံးလွေသည် မိုက်ဝသွားသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွား
လေသည်။

ကျင်းဖုံး ပြီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက...

“မင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာ ငါသိပ်ဝမ်းသာမိ
တယ်”

ကျုံးလွေက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဘယ်မှာရ

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှန်းမသိနဲ့ တစ်ခါတလေ ရူးမလားလို့တောင် ထင်မိသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုံးက....

“နေစမ်းပါဦး၊ လူကျောက်ရီနဲ့ မယုံထင်းတို့ သေကုန်ကြပြီ

ဆိုတာရော မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

ကျုံးလွေက....

“တကယ်ပေါ့ကွာ၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲ ငါက ဘာလို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းသိလား”

ဟုပြောရင်း ကျင်းဖုံးအား အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုံးက...

“ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ပြောစမ်းကွာ၊ အဲဒီလူကို ငါလက်စားချေမယ်”

“အဲဒါ မင်းကြောင့်ကွ”

ကျင်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟေ့..ငါကြောင့် ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဟိုလူကြီးကို မင်းသတ်ရမှာပေါ့။

ငါတို့က သူ ငါတို့ကိုမသိဘူးဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတာပေါ့”

“အဲဒီလူက မင်းအကြောင်း ငါတို့ကိုမေးတယ်၊ ငါတို့က မဖြေဘဲ ထွက်ပြေးကြတာ၊ သူက မယုံထင်းကို မိသွားတယ်”

မျက်နှာစိမ်းနွေးသည်(ပ) ❖ ၁၈၅

ဟု ပြောကာ ရပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“မင်းထွက်သွားပြီလို့ပြောတော့ မယုံထင်းကို သတ်ပစ်တယ်”

ကျင်းဖုံးက...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ငါက လူကျောက်ရီနဲ့ ထွက်ပြေးလာပြီး တစ်နေရာကနေ ပုန်းအောင်းကြည့်နေတာပေါ့၊ ပြီးတော့ လူကျောက်ရီက ထွက်ပြေးတယ်၊ အဲဒီလူက ပြေးလိုက်သွားတယ်၊ ငါလည်း မပြန်ရဲတာနဲ့ တောထဲမှာပဲ တစ်ညအိပ်လိုက်ရတယ်”

ကျင်းဖုံးက ကျုံးလွေအားကြည့်ကာ...

“နောက်တော့ရော ဘာတွေဆက်ပြီး ဖြစ်သွားကြသေးလဲ”

“မိုးလင်းတော့ လူကျောက်ရီက အဲဒီလူယုတ်မာကြီး လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်”

“ငါလည်း မနေရဲတာနဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ရန်သူသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်ချေ။

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျင်းဖုံးရောကျုံးလွေပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တူမေးလိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သူက ငါတို့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ”

ထိုအခါ...

ကျုံးလွေ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

“သူက မင်းအဖေရဲ့သိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာလဲလို့ တမေးတည်းမေးနေတယ်ကွ၊ သိုင်းကျမ်းလိုချင်လို့ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ သိုင်းကျမ်း မင်းဆီမှာ ရှိနေလား”

ကျင်းဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ...ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ”

သို့တိုင်...

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို သတိရနေမိသည်။

ကျုံးလွေက...

“အဲဒီလူယုတ်မာကြီးက မင်းအဖေဆီက သိုင်းကျမ်းကို မင်းယူသွားတယ်လို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲနေတာကွ”

ကျုံးလွေအား ကြည့်ကာ...

“ငါမှမယူတာ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲကွ”

“ငါ့အဖေဆီက စာအုပ်တစ်အုပ် ငါရခဲ့တယ်”

မျက်နှာစိမ်းနုည့်သည်(ပ) ❖ ၁၈၇

ကျုံးလွေက...

“စာအုပ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲကွ”

ကျင်းဖုံးက ကျုံးလွေအား စာအုပ်လှမ်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

ကျုံးလွေက ယူ၍ဖတ်လိုက်သည်။

“ပညာမဲ့ကျမ်းအား မြင့်မြတ်သောနေရာ၌ထားရှိသည်။”

ကျုံးလွေ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်။

“ဒီစာအုပ်ကို သူလိုချင်တာကွ”

ကျင်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သူလိုချင်တာ ဒီစာအုပ် ဟုတ်လား”

ကျုံးလွေက...

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းဖုံးက...

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူက ပညာမဲ့ကျမ်းကို လိုချင်နေတာပဲ”

ကျုံးလွေက...

“စာအုပ်ထဲမှာ သိုင်းကျမ်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြထားတယ်လေ”

“ဟေ”

ကျင်းဖုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ကျုံးလွေက...

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းက သေသေချာချာ မစဉ်းစားတာကိုး၊ ငါပြောမယ်၊
မင်းအဖေဟာ သိုင်းကျမ်းကို ကိုယ်တိုင်လည်းမလေ့လာနိုင်ဘူး၊
သူများကိုလည်း မပေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“သူက ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ မင်းထင်သလား”

ကျင်းဖုံး ဝိုင်းသွားသည်။

သူ့အဖေသည် ဆရာဖြစ်သူပေးခဲ့သည့် သိုင်းကျမ်းကို
ဖျက်ဆီးပစ်မည် မဟုတ်ချေ။

သူတပါးကိုလည်း မပေးချေ။

ကိုယ်တိုင်လည်း လေ့လာခြင်းမပြုလျှင် ထိုသိုင်းကျမ်းသည်
အပိုသက်သက် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ကျင်းဖုံး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း...ငါ့အဖေက ဆရာကို ရိုသေလေးစားတဲ့လူဆိုတော့
ဖျက်ဆီးပစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကျုံးလွေက...

“မှန်တာပေါ့ကွာ၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းကျမ်း
ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ သိုင်းသ
မားဆိုတာ သိုင်းပညာကို ခင်တွယ်ကြတာပဲ၊ သူ့ဆရာရဲ့ သိုင်းကျမ်း
ဆိုတော့ ပိုလို့တောင် ဖျက်ဆီးပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သိုင်းကျမ်းက ဘယ်မှာလဲ”

ကျုံးလွေက အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

မျက်နှာစိမ်းနီသည့်သည်(ပ) ❖ ၁၈၉

အခန်းတွင်းဝယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကျုံးလွေက စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် အသံကိုနိမ့်ကာ ပြောလာ
သည်။

“မင်းအဖေရဲ့ မှတ်တမ်းအရဆိုရင် သိုင်းကျမ်းကို သူ့ဆရာ
ရဲ့အခေါင်းထဲမှာ တပါတည်းမြှုပ်လိုက်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ကျင်းဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

သူ လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့သည်ကို ကျုံးလွေက ဖော်ထုတ်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျုံးလွေ၏အတွေး မှန်သည်ဆိုလျှင် ပညာမဲ့ကျမ်းရှိသည့်
နေရာကို သူတို့သိရပြီဖြစ်သည်။

သူတို့သိထားမှန်း ရန်သူသာသိသွားလျှင်...

ကျုံးလွေက ကျင်းဖုံးအား ကျင်းရှောင်၏ မှတ်စုစာအုပ်အား
ပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ပညာရှင်စုမှာရဲ့ အလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့ ကျိယန်မြို့
ကိုသွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

ကျင်းဖုံး သဘောတူလိုက်သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အရှေ့ဘက်တွင် နေထွက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးစင်စင်လင်းလာသည်နှင့် လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာများ
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လာသည်။

ကျင်းဖုံးနှင့်ကျုံးလွေတို့သည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ကာ
လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့ကာ ယောင်
ချာချာဖြင့် ခြေဦးတည်ရာသွားနေသူများအဖြစ်မှ ယုံကြည်မျှော်လင့်
ချက်များ ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျိယန်မြို့သို့သွားကာ စုမာ၏
အုတ်ဂူကိုရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

စုမာ၏အုတ်ဂူ၌ ပညာမဲ့ကျမ်းကိုသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင်

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(ပ) ❖ ၁၉၁

ကျင်းဖုံးနှင့်ကျုံးလွေတို့ နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
လှမ်းလာသည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် မြို့ထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းဝင်ရောက်လာ
ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

“ဘေးကို...ဘေးကို”

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားသည် ကျာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်းမြည်
အောင် ဝှေ့ယမ်းရင်း လမ်းရှင်းသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ကျင်းဖုံးနှင့်ကျုံးလွေတို့သည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာ
ကြပြီဖြစ်ရာ တအံ့တဩဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိကြသဖြင့် မြင်းစီးသ
မားသည် သူတို့နှင့်ထိပ်တိုက်ဝင်တိုးမိတော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဘေးကို ဖယ်လိုက်စမ်း”

မြင်းစီးသမားက အော်လိုက်ပြီး ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
သည်။

“မြန်မြန်လာ”

ကျုံးလွေက ကျင်းဖုံး၏လက်ကိုဆွဲကာ ဘေးသို့ ကျပန်း
ယာ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့တိုင်...

ကျာပွတ်ဖျားက ကျင်းဖုံးကို ရိုက်ခိသွား၏။

“အား”

ကျင်းဖုံး လွှတ်ခနဲ အော်ကာ မြေပေါ်ခူးထောက်ကျသွား
လေသည်။

ကျုံးလွေ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ချက်ချင်းပင် လမ်းပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူပစ်
ပေါက်လိုက်သည်။

သူသည် သိုင်းပညာ တတ်မြောက်သူ မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် လက်မှန်းတည့်လှသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

သူပစ်လိုက်သည့် ကျောက်ခဲသည် မြင်းစီးသမား၏ မျက်
နှာကို ထိမှန်သွားသည်။

“ခွပ်”

“အား”

မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှ ကိုးရိုးကားယား ပြုတ်ကျ
လာလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရန်သူ”

“ဝိုင်းထား”

ကျယ်လောယင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ

မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည်(ပ) ❖ ၁၉၃

လေသည်။ လမ်းရှင်းသည့် မြင်းစီးသမားနောက်မှ လိုက်လာသည့်
မြင်းစီးသမားများသည် ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ခနဲဆင်းလိုက်ကြ
သည်။

ထို့နောက်...

ကျင်းဖုံးနှင့်ကျုံးလွေအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး

သိုင်းသမားများအသွင် ရှိသဖြင့် ကျုံးလွေ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကျင်းဖုံး ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါပူပြီး လက်တုန်ပြန်မိသည်မှာ
မှားသွားပြီဟုလည်း ဆင်ခြင်မိသည်။

ကျင်းဖုံးက လူးလိမ့်ထကာ...

“ဒုက္ခပ၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျုံးလွေက...

“မင်းက ဘယ်နေရာမဆို ငေးငိုင်နေတာကိုးကွ”

“ငါတို့ သွားကြရအောင်”

“ဘယ်လိုလုပ်သွားရမှာလဲ၊ မင်းအဘတွေ ဝိုင်းနေပြီ”

ထိုစဉ်...

လူတစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာပြီး...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံရင်
ကောင်းမယ်”

ကျုံးလွေက...

“ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်းခံရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်လို့လဲ”

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ မင်းကြောင့် တို့လူတစ်ယောက် ခံလိုက်ရတယ်လေ”

ထိုအချိန်တွင်...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်ရှိသူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် သိုင်းသမားများ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက် လေသည်။

တစ်ယောက်က...

“လမ်းမဖယ်ပေးဘဲ ရန်မူတဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိလို့ပါ ဆရာ လိဂ္ဂစင်း”

ကျင်းဖုံးနှင့်ကျုံးလွေတို့အား ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်လေ သည်။

လိဂ္ဂစင်းဆိုသူကိုမြင်လျှင် ကျင်းဖုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ...

ရက်စက်ယုတ်မာလှသည့် တိမ်နက်ရိုက်ခွဲမှူး လိဂ္ဂစင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမှပင် သူတို့အား ဝိုင်းရံထားကြသူများမှာ တိမ်နက် ရိုက်ခွဲမှူးများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

မျက်နှာစိမ်းစည့်သည်(၁) ❖ ၁၉၅

ကျင်းဖုံးက...

“ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့ဟာ တိမ်နက်ရိုက်ခွဲက ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူတွေပဲ”

ကျုံးလွေက...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းသိတယ်ကွ”

ထိုစဉ် လိဂ္ဂစင်းက...

“ကဲဟေ့..သူတို့ကို ဖမ်းခွဲ”

ကျုံးလွေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“မင်းပြေး၊ ငါ သူတို့ကို ခုခံမယ်”

ကျင်းဖုံးက...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“ရောက်တော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး မပြေး ရင်လည်း ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

“ငါက..”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဒူးထောက်လိုက်စမ်း”

ဟူသောအော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသူများက သူတို့အား ဓားဖြင့် ချိန်ခွယ်လိုက်သည်။

သူတို့တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျုံးလွေက...

“ငါပြောသားပဲ၊ မင်းက ပြေးမှမပြေးတာကိုး”

စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

သူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုံးလွေ...မင်းက”

ကျုံးလွေက...

“ဘာလဲ မင်းက ပြန်ချချင်လို့လား”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျုံးလွေအနီး၌ ခူးထောက်ချ
လိုက်လေသည်။

တိမ်နဂါးဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့အား ချက်ချင်း ဖမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
COM